



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Tractatus Tertius Tertiae Partis Et Ultimus Totius Operis. De Patrocinio Divi
Josephi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

Synopsis

Magnalia
D.
Josephus
su
1711

Deo honoratus est: Optima ista Regula: Atqui fuit supra omnes à Deo honoratus, ut patet ex ejus dignitatibus, gratiis illis commen-

suratis, & gloriâ utrisque correspondente; Ergo similiter à nobis supra omnes honorandus.

TRACTATUS TERTIUS ET ULTIMUS totius Operis.

DE PATROCINIO DIVI JOSEPHI.

I.

PATRONALEM Divi Josephi apud Deum potentiam exprimere tam difficile est, quam meritorum ejus excellentiam, & dignitatis prerogativam: Cum enim patrocinandi autoritas ex meritis atque dignitate, ut rivus ex fonte profluat, vel effectus ex causâ, istam his commenturari oportet. Quare quanta Divi Josephi apud Deum dignitatis ac meritorum magnitudo fuisse dignoscitur, tanta quoque sit apud ipsum patrocinalis ejus potestas necesse est: Ut ergo omnibus Sanctis, exceptâ Deiparâ Virgine, ipsum merito & prædestinatione seu dignitate præminere tot tantisque palam fecimus, ita omnino consequens est ut omnes potestate antecedit.

II.

Hæc ratiocinatio sola cordatis plenè satisfacit ad evincendum quod intendimus, nec pluribus fatigari velent ut adducantur ad credendum quod ex illâ conclusimus, Patrocinium scilicet Divi Josephi esse primarium, & super omnia post Deiparæ patrocinium eminere: sed quia non illis tantum, verum etiam simplicibus scribo, & suave est recolere Magnalia Dei in tanto Patrono, & meæ omniumque satisfactioni scribo, distinctè hoc ipsum

ex tribus Capitibus ostendo. Primò, ex eo quod ipsius Patrocinium sit omnium potentissimum: Secundò, ex eo quod sit omnium certissimum: Tertio, ex eo quod sit omnium universalissimum: His tribus absolvitur quidquid dici potest de excellentiâ Patrocini ejus. Quid enim excogitari potest quod ad Patrociniij cujuscumque excellentiam conferre possit, quod non vel in illis tribus contineatur Capitibus, vel ad illorum alterum reduci queat?

Ergo hæc tria singillatim hoc Tractatu de Patrocinio Divi Josephi demonstrabimus, tum deinde ad effectus ejusdem excellentissimi Patrociniij descendentes, Miracula quæ fecit in suorum gratiam Clientum, non omnia, quis enim illa excolligere posset? & si posset quando? & quis esset illorum finis? Sed nonnulla solum de quolibet genere ex probatis Auctoribus adducemus, & ad vitandum chaos, ut in aliis fecimus, ea ad certas classes reducemus: Sit itaque

CAPUT

CAPUT PRIMUM.

Patrocinium Divi Iosephi omnium potentissimum.

I.  Uob Ioseph antiquus filius Jacob ex Rachele, Pro-Rex Ægypti, fuerit figura incomparabilis Divi Iosephi Davidis Regis Filii & Patris JESU, usque ad nauseam repetimus, nullus est ambigendi locus, quandoquidem in illud Sancti Patres consentiant, & omnes quotquot sunt Sapientes: Unde factum ut eodem ille antiquus vocatus sit nomine quo hic noster, sic imago vel pictura repræsentans Petrum vel Joannem, vocatur Petrus vel Joannes, ut ille ipse homo quem repræsentat.

II. De illo autem antiquo gloriose & magnifice pronunciat Scriptura Ecclesiastici cap. 49. hæc verba. *Nemo natus est in terris ut Ioseph, qui natus est homo, Princeps Fratrum, Firmamentum plebis.* Cum ergo torum esse figuræ, imaginis, ac picturæ sit relativum, & ad aliud, idest ad repræsentandam rem cuius est figura, imago, vel pictura, illaque sit magis completa & perfecta (intellige in ratione figuræ, imaginis & picturæ) quæ melius repræsentat rem cuius est figura, imago, & pictura: & necessarium sit ut omne illud quod reperitur in figurâ, reperiat etiam in figurato, ac tantò excellentiori modo, quanto corpus superat umbram aut figuratum suam figurati: sequitur omninò quod illud quod loco mox citato dicebat Ecclesiasticus de illo antiquo, verificari debeat in Divo Iosepho Patre JESU ab isto antiquo figurato, idque tantò excellentius, quanto veritas figuræ prævalet, corpusque superat umbram. Itaque *nemo natus est in terris ut Ioseph noster: Primò, quia natus est homo: Secundò, quia Princeps Fratrum: Tertio, quia Firmamentum plebis.*

III. Quod nemo natus sit in terris ut Ioseph noster, primò, *quia natus est homo*, idest in gratiâ, & cum pleno rationis usu, ut ex tunc eâ uti posset, & in eâ crescere. Secundò, ex eo quod ut Pa-

ter JESU sit *Princeps Fratrum*, idest Sanctorum & Prædestinatorum, quorum unio & concordia est fraternitas summa, explicavimus in superioribus, ac primum quidem Parte primâ Tract. 3. Secundum verò per totum Opus. Restat ut hic videamus quomodo etiam nemo natus sit in terris ut ille, ex hoc quod sit *Firmamentum plebis*, quod omninò sequitur ex illis.

Nam quemadmodum Ioseph antiquus fuit *Firmamentum plebis*, quia cum esset natus homo, idest tantâ prudentiâ & sapientiâ præditus etiam à puero, ac si eam ex ventre Matris attulisset in mundum in eâque semper in dies crevisset, ut propterea factus Princeps Ægypti & fratrum suorum, servavit frumentum, quo populus servatus est in annis sterilitatis, quibus procul dubio aliàs consumendus erat fame: Ita planè noster Sanctus Iosephus Mariæ Coniux seu Sponsus, cum natus esset homo verius quàm ille antiquus, quia gratiâ instructus, & usu pleno rationis, tanta in dies fecit incrementa, ut assurrexerit in Principem Fratrum, idest Prædestinatorum: Nonne ergo in eo constitutus culmine, erit *Firmamentum plebis*? Sed cum ut Pater JESU frumentum electorum servaverit, & sub eâ qualitate Mysterium Incarnationis velando, demonem eluserit, nonne per hoc meruit accipere à Deo in Cælis potestatem in illum, ut dissipet technas & dolos ejus, sicque populos suam protectionem exquirentes juvet & illos ab eo liberet.

Itaque juxta hanc figuram Divus Iosephus est *Firmamentum plebis*, & quidem omnium potentissimum, duplî ex capite: Primo, quia cum natus sit homo, acceptâ scilicet in ipso Matris utero gratiâ, & usu rationis, ut ex tunc eâ uti posset, & in illâ in dies crescere, prout fecit ex dictis, est omnibus sanctior. Secundo, quia ut Pater JESU, qui est fons omnis Prædestinationis, est Princeps Fratrum, idest Prædestinatorum, ut diximus supra num. 3.

Quantum ad primum, quod scilicet ejus Patrocinium sit omnium potentissimum, quia est sanctior cunctis: hæc ratio est evidentissima, quia

E b b b z

potestas

IV.

V.

VI.

potestas omnium Sanctorum apud Deum fundatur in eorum sanctitate, eique commensuratur, ut quantum Sancti participant de sanctitate Dei, tantum etiam participant de eius potestate. Si ergo est Sanctior universis, consequens est ut sit etiam potentior.

VII. Revolvamus Historiam Ecclesiasticam ab exordio legis Gratiae usque ad nostra tempora, & videbimus non sine stupore, nisi stupidi simus, quam prodigiosa, quam stupenda ad favorem fidelium in particulari, & totius Ecclesiae in universum Deus operatus est miracula. O quam majora, quam frequentiora, quam in retroactis sub antiqua lege saeculis: sed si penitus omnia perscrutemur & inspiciamus, nonne inveniemus fere omnia ad intercessionem Sanctorum fuisse patrata? voluit nempe Deus ostendere hanc ratione quid possint apud se Sancti, ut ex inde animaremur ad sanctitatem: sed in his quis Sanctior Divo Josepho? Nullus ex dictis: nullus ergo plus illo poterit: immo cum sit sanctior universis, plus poterit quam ullus: hoc est clarum.

VIII. Quantum ad secundum, quod scilicet Divi Josephi Patrocinium pro nobis apud Deum sit omnium potentissimum ex hoc quod sit Pater illius à quo omne bonum patet. Quid enim non potest apud Deum Pater suus ex omnibus illis quae possunt alii Sancti, qui sunt solum ejus servi vel amici? Vel melius, potest ne ullus alius Sanctus, aut plures simul apud Deum quae potest ejus amantissimus Pater? Inter homines Pater Regis, si filius est cordatus, nonne plus poterit quam ullus Principum? Quis dubitat? & non poterit Divus Josephus Pater JESU apud JESUM plusquam ullus Coelitem? non credam.

IX. Pharaeo ut Josephum sublimaret antiquum, inter alia ei suum tradidit anulum signatorium. Dixitque ei Genes. cap. 41. vers. 41. & 42. *Ecce constitui te super universam terram Aegypti, tultq, anulum de manu sua, & dedit eum in manu ejus. Ad facienda scilicet decreta quaecumque voluisset, ut quidquid ipse jussisset, Rex ipse jussisse cen-*

seretur, *vertitq, nomen ejus & vocavit eum Salvatorem Aegypti. Poteratne Pharaeo sublimius istum Josephum evehere.*

Annulus ergo iste non solum dignitatis & honoris insigne extitit, sed etiam autoritatis & potestatis, ut quaecumque à Josepho eo obsignarentur, rata & firma haberentur, nullusque eis contradiceret, fors nec ipse Rex, Josephi autoritatem, quam ei contulerat, reveritus: Si tanta Rex infidelis ac gentilis in Josephum alienae gentis hominem praestitit, observatum frumentum ad populi conservationem. Nunquid Deus potest ab homine vinci? An non haec magnificentia Pharaonis erga Josephum antiquum, scintilla est illius quae in Deo est? Nonne primus ille Iosephus hujus secundi umbra & figura? quoties id repetimus? Ergo ille ideò in Aegypto ita evectus est, ut colligere possemus quo loco sit Divus Iosephus in Regno Dei: Sed annulo praecipue signatorio donatur à Deo, ut ille antiquus à Pharaone: ut intelligamus, quod quidquid ille in nostram gratiam & utilitatem subsignaverit (subsignabit autem quae volet, quia potest, annulo Dei instructus) rata & firma habeantur, ut, inquam, intelligamus quod si petitionibus nostris anulum appresserit Ioseph, suum robur, vires suas etiam apud Deum obtinebunt, ut rejici nequeant.

Diceres ergo non orare, sed jubere, non impetrare, sed imperare, in cuius rei figuram vide quomodo Jacob Patriarcha filium suum praefatum antiquum Josephum Aegypti Pro-Regem deprecatur, & quid deprecanti Patri respondeat Ioseph, Genes. cap. 47. vers. 29. & 30. *Cum, inquit, appropinquare cerneret Jacob diem mortis suae, vocavit filium suum Ioseph, & dixit ad eum, si inveni gratiam in conspectu tuo, pone manum tuam sub femore meo, & facies mihi misericordiam & veritatem, ut non sepelias me in Aegypto, sed dormiam cum Patribus meis, & auferas me de terra hac, condasq, in sepulchro majorum meorum, cui respondit Ioseph, ego faciam quod jussisti. Ubi adverte quod Jacob deprecatur Ioseph ut Pro-Regem,*

Magnalia
D.
Josephi
SV
1718

gem, & potestatem habentem, & tamen Joseph dicit Jacobo. quia Pater, faciam quod jussisti, sic deprecationem Patris vocat jussionem.

XII. Absit ut in cælis arbitrer adhuc vigere illud imperium, quod D. Josephus in terris exercuit in Dominum JESUM, qui erat subditus illi: Etenim cessante illic causâ subjectionis, nequit stare effectus. Nimirum Christus in statu viatoris sese composuit in tyrum. in quem respicere, & cui se conformare debebant sequaces ejus: atque adeo tunc formulæ omnes humilis animi eum decebant uti Mythagogum. Sed salutis humanæ expleto mysterio, & homine Cælis asserto, Christus non subditur, sed eam agit personam quæ decet caput Ecclesiæ, nefas tamen est arbitrari eum esse immemorem tituli Patris quo dignatus est Iosephum honorare: Hinc Sancta Theresia nostra, lib. vit. suæ cap. 6. *Sicut, inquit, ipse Deus in hoc mundo vivens factus homo, voluit esse subditus Divo Iosepho, & ejus obedire mandatis: ita etiam in Cælis ad dexteram Patris gloriosus existens, nihil ei pro nobis interpellanti negat: quin immo libentissimè omnia concedit, illius pia semper petitioni velut adhuc ei subditus obtemperat.*

XIII. Redeamus ad antiquum Iosephum Ægypti Pro-Regem, videamusque in eo quomodo Divus Iosephus ab eo figuratus suos post mortem protegat & juvet. Ille antiquus suæ finem vitæ imminere sentiens: *Locutus est Fratribus suis, post mortem meam Deus visitabit vos, & ascendere vos faciet de terrâ istâ, ad terram quam juravit Abraham, Isaac & Jacob: asportate ossa mea vobiscum de loco isto: mortuus est, & conditus Aromatibus, repositus est in loculo in Ægypto, Genes. cap. 50. vers. 23. 24. & 25.* Vides in Ægypto sepeliri Iosephum ibique recondi, sed cur non adjuravit ut defunctus statim in Chanaan ad Patrum suorum sepulchra deportaretur ut fecerat Pater suus Iacob ex mox dictis num. 11. Cur tamdiu distulit, donec Israëlita sub Moysè Exodi c. 13. vers. 19. ab Ægypto ascenderent in terram istam? Audiendus hâc super re Nicolaus de Lyrâ ad istum locum: „ Non adjuravit, inquit, ut statim post

mortem ejus portarent illuc corpus suum sicut portaverant corpus Patris sui, & sicut portata sunt corpora fratrum suorum, ut dicit Iosephus Judæus, sed tantum dum ascensuri erant de terrâ istâ ad terram quam juraverat Abraham se illi & femini ejus daturum, ut remanentibus in Ægypto ossibus & cineribus Ioseph, memoria ejus apud Ægyptios remaneret, & beneficiorum ejus, ut sic suavius tractarent filios Israël captivos suos inter ipsos commorantes. Atque ita vides quod ille Ioseph antiquus etiam mortuus suorum fuerit protectio & scutum.

Transferti hæc ad Divum Iosephum nullus verè pius averfabitur. Si ergo tantum soli cineres prioris illius Iosephi potuerunt, idque apud impios, ut instar aggeris essent, ne filii Israël ab Ægyptiis opprimerentur; quantum apud Deum Clementissimum poterit Iosephi Patris sui longè dilectissimi pro nobis intercessio & Patrocinium? quàm ab hostium nostrorum severità securi erimus sub Divi Iosephi umbrâ? qui non nudos cineres pro nobis obijciat, sed ingentia merita, singularem sanctitatem, multos labores ob Christum exantlatos.

Ioseph ille antiquus tantum prodesse vel mortuus, putabatur, quia Ægyptum nutrierat suâque providentiâ ac solertiâ fecerat, ne fame periret: at noster Iosephus ipsum mundi conditorem pavit, pavit per tot annos, pavit de labore manuum suarum, pavit de sudore vultus sui, cur ergo apud eum factus hominum Patronus non obtineat quidquid pro illis postulaverit? quid illi ille negabit, si ipse illa producat quæ in Christum præstitit?

Ludovicus XI. Galliarum Rex, Caroli VII. filius & hæres apud Burgundiæ Ducem in Belgio postera ætate diversatus; ubi audivit Patrem suum cessisse fati, nihil cunctatus ad propria repedavit stipatus multo agmine nobilium, immo & ipso suo hospite Duce Burgundo, qui ejus adfuit in Regem inaugurationi. Mysteriis ritè peractis adsistere Principes epulis instructis apparatus congruo: sub finem convivii stupente universâ procerum coronâ

coronâ surrexit Philippus Dux Burgundus, & humili corporis habitu quasi supplicabundus Regem sic affatus est: si quid merui ô Rex: eo ævo toto quod egisti in Belgio, ubi hospitii obsequia præstiti quæ potui; in gratiam exhibiti famulatus enixè rogo, ut excidant animo tuo acceptæ à subditis tuis injuriæ, qui si adeò injurii extiterunt ut procul à venia sint, da mihi Rex hospiti tuo gratiam cujus eos impotes fecerunt crimina perpetrata: Rex et si orationis hujus exordio dubius audierit hospitem suum reis providentem, dedit tamen manus memor beneficii accepti, & irritam voluit esse vindictam eam quam animo conceperat.

XVII.

Pluribus annis Christus diversatus est apud Divum Iosephum, & quanto gratius quam Ludovicus Princeps extorris apud Dacem Burgundum: Dux Burgundus satis invitus, & agrè Ludovico refugæ fuit obsecutus, animadvertens Regem Gallum Carolum VII. iniquo animo ferre filii sui indolem peregrinam: Tamen illud quod præstitit Ludovico fronte tenus obsequium, ita menti hospitis infedit, ut animo versantem præteritas injurias perculerit ad veniam dandam immeritis. Si ergo exoratus Divus Iosephus à famulis & clientibus suis Christum Regem compellarit in gratiam illorum, poteritne Christus memor multiplicis obsequii hospitem hunc non dignari gratiis exoratis?

XVIII.

4. Reg. cap. 13. dixit Elisæus ad Joas Regem, *Affer arcum & sagittas & pone manum tuam super arcum*, quo à Ioa facto superposuit Elisæus manus suas manibus regis, & cum tres sagittas emisisset, & quiescisset Joas, ait ei Elisæus, *ter percussis Syriam, & si plures sagittas emisisses, pluries percussisses*. Quid proportionis obsecro habet tres sagittas jacere in Syriam ut eas ter percussat & vincat? Ex se profectò nullam, sed quia manus Prophetæ manui istius Regis juncta erat, ibique aderat, propterea eam vincere potuit ter in tribus sagittis, & de facto vicit. Sic opus tuum ex se, ut assequaris victoriam inimicorum tuorum, ut rapias Regnum Cælorum, quod vim patitur, nullum est, sed junctâ manu Sancti

Iosephi manui tuæ, juncto ipsius auxilio & ope operi tuo, nihil est quod non poteris & efficies.

CAPUT II.

Idem aliis iterum fulcitur rationibus.

POTESTAS Patrocini Divi Iosephi fundatur præterea in jure particulari, & particulariter ei competenti in salutem, quam Christus operatus est, idque multiplici titulo.

Et primo quidem, quia sub ipsius umbrâ mysterium Incarnationis, seu Christus Dominus Salvator venit in mundum & latuit, sicque dæmon ludificatus, supplantatus est. Pro cuius rei intelligentiâ dicunt Sancti Patres, quod quemadmodum dæmon in paradiso terrestri hominem sub suâ potestate redegerat per fraudem, nullatenus vim ejus libertati inferendo: sic Deus ut eundem hominem liberaret, & prædam, quam ille subdole & fraudulenter rapuerat, è manibus ejus congruè eriperet, noluit uti potestate suâ ut dæmoni vim inferret, sed magis expedire judicavit veteratoris dolosâ fraude eludere & elidere. Quapropter quemadmodum dæmon insidiosè abdiderat se sub serpente ut hominem seduceret, sic Deus ut jus suum revindicaret dæmonem seductorem circumvenire voluit occultando se sub homine.

Divinitas ergo, inquit Sanctus Gregorius Nazianz. hamus fuit quo dæmon fataliter capiendus erat & expoliandus: sed necesse erat hamum istum abscondere: eâ propter primò Deus fit homo: Secundò, nascitur de muliere ut homines ceteri: Tertio, nihil præ se fert Divinitatis: Ecce hamum ter absconditum: sed an sufficienter? Non, inquit Divus Augustinus, quia cum mulier illa ex quâ natus est, futura esset Virgo in partu & post partum ut ante partum, dæmon statim subodorasset subesse ibi mysterium, ideòque quartum velum fuit necessarium: quodnam verò illud? Divus Iosephus

Iosephus: hic enim factus Coniux Matris dum eum concepit, dæmoni aliis intento omnimodè hoc divinum eripit arcanum, efficit enim ut dæmon dum de uxore videt natum non putet de Virgine generatum, inquit Sanctus Martyr Ignatius apud D. Hieronymum in cap. 1. Matthæi.

IV. Cùm ergò Divus Iosephus eò usque Divino Incarnationis Dominicæ mysterio, quod est fons totius salutis, admotus sit & cooperatus: cùm mysterium hoc dæmoni operiendo, fontem hunc gratiæ perennem aperuerit, quis poterit ut ille ex eo fonte & pro se tam copiosè haurire, & aliis tam largiter communicare?

V. Secundò jus istud particulare Divi Iosephi in salutem quam operatus est Christus Dominus, ei competit, ex eo quod sanguis Christi, per cuius effusionem salus perfecta est, ex eius sudoribus quodammodo coagmentatus sit.

VI. Narrat Sanctus Vincentius Ferrerius Conc. 5. in Dominic. Septuagesimæ, Constantinopoli magnificum Templum impensis Divitum ædificatum fuisse: cùmque eò perfectò, dedicationis eius ritus peragerentur, subito in eminentiori loco Templi supra portam hanc inscriptionem litteris aureis exaratam subito apparuisse *Sophiam fecit*. Mirantibus omnibus rei novitatem, quænam esset illa Sophia exquiritur: Inventam tandem mulierem pauperula, cui tale nomen erat: interrogatur quidnam ipsa in Templi istius fabricam contulisset: Nihil, inquit illa, nisi quod cùm boves ex vecturâ lapidum, cœmenti & lignorum, defatigati essent & famelici: ego nihil aliud valens fasciculos fœni eis porrigebam, ut refocillati materiam pro Templo vehere possent. Quid nobis ex hoc? Audi, cùm ædificandum esset Templum Corporis Christi, de quo ipse Ioannis cap. 2. vers. 19. *Solvite Templum hoc, & in triduo reedificabo illud: hoc autem dicebat de Templo corporis sui*. Patriarchæ, Reges, Sacerdotes, quos in Genealogiâ Salvatoris Divus recensuit Matthæus, impensas ex sanguine suo contulerunt: Iosephus solum fecundæ Mariæ ex cuius sanguine perficien-

dum erat sacrum illud Templum alimenta præbuit: nonne ergo sicut Sophia illa Templi Constantinopolitani ædificatrix præ divitibus à Deo denuntiata est; ita Divus Iosephus istius, hoc est Corporis Christi ædificator, & consequenter salutis humanæ per illud sacrum Corpus perficiendæ Cooperator dici meruit.

Quod si salutis humanæ Cooperator dici meruit ex hoc quod alimenta præbuit Mariæ, ex cuius sanguine constructum est Corpus Christi, quantum magis ex eo quod ipsimet Christo alimenta præbuerit, sicque ex sudoribus D. Iosephi Sanguis Christi, qui pro salute hominum effusus est, concretus sit?

VII. Sanctus Ildephonus Archiepiscopus Toletanus post Divum Augustinum serm. de Assumpt. meditatur, quod quando intemerata Virgo uberibus labris pusionis sui IESU ingerebat, actualiter cogitabat & intendebat venas ejus tunc implere eo sanguine, quem aliquando pro hominibus effusus erat in Ara Crucis: ex quo Theologi aliqui apud Patrem Salazar lib. de Immacul. Concept. cap. 4. circa med. inferunt quod ipsa per hoc habuit partem in remedio Passionis & Redemptionis quæ per istius effusionem sanguinis impleta est: Cur ergo idem cum aliquâ proportionem dicere non possim de Divo Iosepho ipsum nutriende ex laboribus & sudoribus suis? in hoc, inquam, respexisse & intendisse dum ei cibum & potum de suis sudoribus comparatum ministraret, ut venas ejus eo cruore quem pro nobis in passione sua effusus erat repletet, ac consequenter habere partem, &c.

VIII. Tertio, Divo Iosepho competit jus particulare in salutem quam Christus operatus est per mortem suam in Cruce obitam: quia Christo præstitit ut eam ibi perficere posset. Etenim quamvis certum sit unicam Cruoris Christi stillam, fuisse plusquam sufficientem ad salutem multitudinis centies millies majoris, quàm sit numerus omnium hominum & Angelorum simul, ratione valoris infiniti istius cruoris, uti cruoris Personæ Divinæ & infinitæ: atque adeò certum sit etiam, quod in Circumcisione, quam Divus Iosephus

VII.

VIII.

IX.

Iosephus ex Paternâ exercuit auctoritate plus effuderit quàm necesse erat pro nostrâ Redemptione consummandâ: Nihilominus dicendum etiam cum omni certitudine & firmitate, quod per istam effusionem non fuerit consummata, quia eam Deus morti in Cruce subeundâ affixerat. Ratio hujus est voluntas Dei quam Christus accepit, *Factus ei obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis, ad Philipp. cap. 2. Delens quod adversum nos erat chirographum Decreti, & affigens illud Cruci, expolians Principatus & Potestates, palam triumphans illos in semetipso, ad Collossens. c. 2.*

X. Porro ita voluit Deus, quia non minus indigebamus vitâ Christi, quam ejus morte: vitâ ad nostrum exemplum & documentum, & hoc utrumque ad morum nostrorum ædificationem: morte ad Redemptionem & debiti exsolutionem: tandem morte crudelissimâ & turpissimâ, qualis est mors Crucis, ad peccatorum terrorem, ut apud se cogitent serid, si Deus hæc in viridi fecit quid faciet in arido? si istam satisfactionem pro peccato reposcit ex filio unice dilecto, qui illud non commiserat, sed tantum in se ut fidejussor susceperat, quam reposcet ex Reo Rebelli & iniusto, nisi iram ejus per salutarem prævenit penitentiam?

IX. Atq; nemo est qui non sciat primò, Herodem tyrannum voluisse, & dirisimè tentasse Christum Dominum in ipsis cunis extinguere: hoc testatur mors crudelis tot millium innocentium, ut ipse evadere non posset. Secundò, nemo est etiam qui non sciat Divum Iosephum eum ipsi eripuisse, Cælo hoc per eum volente, cum ergo Christum ab hac morte intempestivâ liberaverit, ut ad eam illum servaret, cui Deus salutem nostram appenderat, nonne evidenter sequitur quod ei debitores sumus, & istius vitæ preciosæ, à quâ instructionem & mortis necessitatē à quâ copiosam habuimus Redemptionem: Atque ita cum eo usque fuerit protector Salvatoris, protector quoque salvationum Christi sui dicendus est, & consequenter protector omnium salvandorum.

Quartus & ultimus titulus juris particularis competentis Divo Iosepho in salutem, quam Christus Filius ejus operatus est, in eo consistit quod ipse Salvatorem auctoritate ut ita dicam ordinariâ ut Pater, & extraordinariâ, per commissionem ei desuper commissam & traditam, adjudicavit & addixit morti illi, cui nostra erat affixa salus: pro cujus intelligentiâ supponendæ sunt tres veritates infalibiles & certissimæ.

Prima, quod cum Divus Iosephus esset factus Pater Christi Domini, modo à nobis explicato Part. 2. Tract. 2. Deus consequenter ut id manifestum faceret, jus suum ei servans, per Angelum ad eum expressè destinatum ei significavit, ut eidem Christo Domino nomen imponeret, declarando illud nomen quod ipsi volebat imponi: patet hoc ex Matth. cap. 1. vers. 20. & vers. 21. *Ioseph fili David, noli timere accipere Mariam conjugem tuam, quod enim in ea natum est, de Spiritu sancto est: pariet autem filium, & vocabis nomen ejus IESVM.*

Secunda veritas quam suppono, est quod Deus istam illi committendo Provinciam, simul ei indicavit illius nominis imponendi significationem & energiam, in his verbis: *Ipsè enim salvum facies populum suum à peccatis eorum: quæ præcedentibus assuit.*

Tertia veritas quam suppono, est quod tunc etiam intellexerit Divus Iosephus quomodo Christus erat salvaturus populum suum à peccatis eorum, nimirum per mortem suam, & hanc non aliam quàm Crucis, juxta Dei Decretum ei compertum ex scripturis apertissimis, in quibus non potuit esse peregrinus Vir tantus, ab utero Matris cælesti lumine perfusus.

Ex quibus infero quod Divus Iosephus his cognitionibus præditus, quando Christo, suo aternique Patris filio, istud nomen IESUS dedit, dedit utique ut pronuncians in eum Decretum Patris Aeterni, ut pronuncians, inquam, in eum sententiam, & adjudicans illum morti Crucis, ad quam in hunc mundum venerat, & à Patre Aeterno destinatus erat pro hominum salute:

XII.

XIII.

XIV.

XV.

XVI.

Magnalium
D.
Iosephi
synopsis

salute: ita quod & tunc Pater Christi, in quem ut talis habebat jus paternum & ut Interpres Patris Æterni, utensque simultaneè potestate quam ei dabat in illum & qualitas Patris, & actualis commissio Dei, prævenerit Decretum Pilati: quare consequenter, & ex hoc intuitu, eo ipso tempore quo in eum istam mortis sententiam proferebat, imponendo ei illud, tulisset. Quid ad hæc dicemus?

XVII. Mirantur omnes, & merito certe Abraham Patrem fidei eo usque dispositum sacrificare ex voluntate Dei prædilectum in visceribus filium suum Isaacum, ut non tantum gladium suum exemerit, sed etiam levarit jam jam eo icturus ipsum, nisi Angelus eum stitisset. Sed quam mirabilior Divus Josephus Pater Salvatoris, qui non tantum cultrum eduxit, & manum ad feriendum extendit, sed etiam de facto ferit, licet non amplius quam Deus tunc volebat: Certè tantò mirabilior, quantò illi charior Filius suus, & Deus, suus simul, ex sponsâ suâ à Spiritu sancto sibi productus, quam Abrahamo Isaacus. Vide à nobis dicta de hoc Divi Josephi amore supra Part. 2. Tract. 2. cap. 21. & cap. 25.

XVIII. Cæterum qualia sunt ista quæ hæcenus diximus: quanti isti tituli juris Divi Josephi in salutem à Christo filio suo operatam? possetne aliquid amplius dici ad manifestandam potestatem quam habet in Sanguinè & Christi mortem? Cùm ergo patrocinium Sanctorum apud Deum à nobis exquiratur in ordine ad salutem, quis non videat Divi Josephi, patrocinium eum in finem esse omnium potentissimum?

CAPUT III.

Patrocinium Divi Josephi omnium certissimum.

VT certum dici possit patroni cujusvis patrocinium, duo omnino requiruntur: Primum respicit eum apud quem patrocinandum est: Secundum respicit eum pro quo patrocinandum.

Itaque primum quod requiritur in patrocinante & mediatore ad certitudinem patrocinii est potestas seu auctoritas apud eum, apud quem patrocinari debet, seu à quo gratia, vel beneficium obtinendum est: Secundum quod eum respicit pro quo patrocinandum est voluntas benè affecta & prona in eum qui ejus implorat Patrocinium: posset enim facile fieri, ut in aliquo esset satis potestatis ad beneficium à Principe obtinendum, pro eo qui suum implorat patrocinium, & non esset voluntas: & è contra, quodcumque horum duorum desideretur in Patrono, irritus erit supplicabundi recursus ad ipsum: si enim ille quem rogas tibi esse Patronum, habeat voluntatem tibi benè affectam, & non habeat auctoritatem apud eum, à quo beneficium quod exquiris obtinendum est, quid obtinebit? si verò non habeat pro te voluntatem istam, quid imploras nunquam pro te rogaturum? Utrumque ergo requiritur in Patrono, ut certò tibi promittere possis per ipsum gratiam seu beneficium ad quod anhelas.

Tertium addo quod etiam confert plurimum ad reddendum Patrocinium certum: In hæc Classe sunt media quæ impendit Patrocians seu mediator apud potentem, ut eum efficacius moveat, & flectat ad concessionem rei desideratæ ad favorem Clientis pro quo intercedit: & hæc respiciunt ipsam patrocinationem seu actum ipsum patrocinandi. Certum est quippe quo hæc fortiora fuerint eò certiore futuram beneficii exorationem.

Cccc

Quare

Synopsis

Magnalium
D.
Josephi
Sv

IV. Quare ut manifestum fiat id quod in argumento proposuimus, patrocini-um scilicet Divi Josephi pro nobis apud Deum esse omnium certissimum, oportet ostendere hæc tria in ipso concurrere in summo. Quod factum imus.

V. Ac primò quidem quod spectat potestatem ejus, & auctoritatem apud Deum summam, res hæc acta est duobus capitibus præcedentibus, ut nihil hic supersit quod ibi dictis addamus, sufficiatque breviter reperere quod ut Pharao Josepho antiquo Ægypti Pro-Regi, sic Deus Divo Josepho Proto-patrone nostro annulum suum signatorium consignavit, ut eo supplicas omnes sibi porrectas pro beneplacito obfirmare possit: Ita quod cum alii Sancti deprecando tantum, hic solus inter omnes quasi autoritative Clientibus suis faveat, eosque in omnibus necessitatibus juvet: Et ratio est quia ut ipse est Pater Jesu, ita Jesus respicit eum ut Patrem suum, sequè ut ipsius filium, cujus faciem non potest avertere: atque adèò quando ab eo aliquid petit, tam certò petitionis suæ effectum videt, ac ille qui imperat personæ omnium totius mundi obsequentissima.

VI. Quod spectat secundò ejus in nos benevolentiam: certum est ejus in nos affectum esse pronissimum, & talem, ut nullus ei similis exceptâ semper Deiparâ Virgine Mariâ. Constat hoc primò, ex eo quod nobis, ut ita loquar, debitor sit de suâ Paternitate ad Jesum quam tanti facit, ex quo ipsa sit fons omnium magnalium suorum: Vide à nobis dicta Tract. præc. cap. 8. sect. 3. num. 30. 31. & 32.

VII. Secundò, quia cum sit Pater Filii Dei, qui ex quo factus est homo factus est frater noster, ut loquitur Apostolus ad Rom. cap. 8. vers. 29. est ipse consequenter, & verè dici potest Pater noster, quo eum nomine vocitare solebat Sancta ac Seraphica Mater Theresia, ut patet ex ejus scriptis: sicut enim Beatissima Virgo, quia est Mater Christi, ob istam ejusdem Christi nobiscum fraternitatem, est etiam & dicitur Mater nostra, nosque filij ejus. Ita Divus Josephus ejus Spon-

sus, cum sit Pater Jesu, ob eandem rationem est & Pater noster.

Sit igitur ille Sanctus Fundator Ordinis tui, sit iste Patronus Urbis vel Patriæ tuæ, sit hic ejusdem tecum Ordinis, stirpis, familiæ, domus, quid sunt isti nexus in ordine ad benevolentiam & certitudinem Patrociniij impendendi, si conferantur cum illo Sancti Josephi qui fundatur in Christo omnium bonorum & salutis fonte? ergo ipsius apud eundem Christum Patrociniuum supra omnia certissimum.

Tertiò, denique cum ob istam rationem nos plus cæteris Sanctis amet, aliundè verò filium suum plus quàm omnes alij Sancti diligat, ut diximus supra, & propterea plus omnibus illis zelet ejus honorem, qui pendet ex salute nostrâ, non potest fieri, quin duabus istis facibus accensus, amore, inquam, nostri tanto, & zelo gloriæ filij sui summo, totus ardeat in salutem nostram: Quàm certum ergo ex hoc capite ejus pro nobis futurum Patrociniuum?

Certissimum ultimò præ cæteris Divi Josephi Patrociniuum ratione mediocrius fortiorum, quæ impendit ad flectendum Omnipotentem in causam Clientium suorum pro quibus intercedit: quam in rem non adduco cumulum omnium meritorum ejus, in quibus quantum quæso superat omnes alios Sanctos? loquor tantum de laboribus ejus, quos proalendo Christo per triginta annos subivit, quibus eum in sua propriâ personâ juvit & ita sibi devinxit, ut quoties voluerit, eum in suam pertrahat causam. Ostendit ergo filio suo pro nobis intercedens callos, & manus aspera, ut Maria peccus & ubera, filius Patri latus & vulnera, & quomodo poterit esse repulsa ubi tot concurrunt amoris insignia?

Igitur si consurgant venti tentationum, si jactaris superbiæ undis, si ambitionis, si æmulationis: si iracundia, aut avaritia, aut carnis illecebra naviculam concusserit mentis: si criminum immanitate turbatus, conscientie sceditate confusus, Judicis horrore perterritus, barathro incipias absorberi tristitiæ, desperationis abyssis.

Vade

Vade ad Divum Josephum, & bono animo esto ac certissime confide, evasiffe te naufragium, non deerit tibi in tribulatione: ostendens enim filio suo & Matri callos & manus aspera, Mater filio peccatus & ubera, filius Patri latus & vulnera, quomodo poterit esse repulsa ubi tot concurrent amoris insignia?

CAPUT IV.

Patrocinium Divi Josephi omnium universalissimum.

- I. **D**UPLEX est differentia inter Mariam & Iosephum hoc sacrum par Conjugum, & ceteros Sanctos quoad hanc Patrocinii circumstantiam. Prima, est quod ex his aliqui habeant sub protectione sua particulari certas aliquas personas, alii hanc vel illam Familiam seu Ordinem, alii hanc vel illam Civitatem, alii hanc vel illam Provinciam, alii hoc vel istud Regnum, ita ut extra illa vix cognoscantur, vel saltem invocentur. At D. Iosephus & sancta Deipara omnes aequaliter complectuntur homines & nationes ab omnibus aequaliter linguis invocatur, nec est qui se abscodat a calore hujus vel istius.
- II. Secunda est quod ut observavit Angelicus Doctor D. Thomas in quartum Sentent. dist. 45. quest. 3. art. 2. apud Carthaginam & Marchantium adhuc supraadductos: *Quibusdam Sanctis datum est in aliquibus precipue causis patrocinari, ut Sancto Antonio ad ignem, Sancto Apollonie ad dolorem dentium, Sancto Rocho ad pestem & sic de aliis. At Divo Iosepho concessum est aequaliter in omnibus omnes ad se confugientes posse juvare.* Idem docet Sancta ac Seraphica Mater Theresia, l. vitæ suæ cap. 6. vide infra cap. 6. sect. 2. num. 10.
- III. Ratio hujus disparitatis sumitur ex eo quod communiter docent Theologi & SS. Patres, quod scilicet quemadmodum Sancti omnes fuerunt limitati in meritis, & ita inter se diversi, ut non inveniatur duo qui sint in omnibus similes, sic quandoquidem gloria & potestas quæ perfruuntur in Cælis, commensuretur eorum meritis in

terris, oportet etiam esse diversitatem inter illos in gloria & potestate, quæ fundatur in illis: juxta istud Ecclesiastici cap. 44. *Non est inventus similis illi in gloria*, & ideo non est mirum si sint limitati & determinati ad certas personas, & ad certa negotia: sed quoad Divum Josephum & Sanctam Deiparam, sicut ipsi habuerunt existentes in terris plenitudinem gratiæ illorum Sanctorum, ita etiam regnantes in Cælis, sunt à Deo constituti in plenitudine potestatis & virtutis omnium: ut possint quicquid hic, quicquid iste, quicquid ille, & adhuc amplius, quia possunt quicquid omnes & singuli.

Igitur Patrocinium Divi Josephi tertio & ultimo in hoc iterum superat Patrocinium aliorum Sanctorum, quod sit universalius quocumque Patrocinio illorum: idque duobus modis: Primo, quia extendit se ad plures personas: Secundo, quia ad plures causas, ad plura negotia.

Quoad primum patet, quia alii Sancti aliquorum tantum, hic omnium in se causam suscipit: Hinc ipse non Imperio tantum aut in Europâ nostrâ super omnes etiam celebriores celebris, sed omnes quotquot sub utroque Polo degunt Fideles, ut Sponsæ ejus, ita illius Clientelam zelosissime hodie affectant. Hinc Apostoli novæ Franciæ Missionum suarum fructum & successum illi se debere fatentur, patris ibi innumeris ipsius nomine invocato miraculis. Hinc in Oriente nomen ejus ubique adeo celebre. Hinc in Americâ Urbes & Regiones integræ relictis antiquis suis nominibus, ab ipso appellationem novam, cum novâ Religione novisque moribus, sortitæ: ut scribunt illi qui ex istis plagis ad nos remeaverunt.

Quoad secundum, quod scilicet Patrocinium Divi Josephi universalius sit quocumque Patrocinio aliorum Sanctorum quoad causas & negotia ad quæ se extendit, patet etiam evidentissime: quia hi in hæc, isti in istâ, illi in illâ materiâ precipue suis suffragantur Clientibus, Divus Josephus verò in omnibus aequaliter sine exceptione aut limitatione. Res hæc clarissima est in

Synopsis

Magnalium
D.
Iosephi
syn
ops

effectibus & miraculis, quæ Deus ad illius invocationem ubique gentium in favorem Clientum suorum ad eum piè & fiducialiter recurrentium operatus est, & passim leguntur apud probatæ fidei Authores: quæ proinde hîc coacervare esset supervacaneum, si tamen fieri posset, quod non crederim, quis enim eorum numerus? & quis omnes libros habet? aut omnia quæ in dies ubique gentium fiunt & facta sunt novisse potest? quot denique facta sunt quæ non sunt scripta? aut quæ etiam tacita sunt à malè vercundis? vel silentio obruta ab ingratis?

VII. Itaque hîc non singula generum referam, sed solum genera singulorum delibabo, ex quibus Lector Cordatus, sentiet sibi satisfactum & se fatebitur de hâc veritate abundè convictum. Et primò quidem cum anima potior sit quàm corpus, & in favoribus corporalibus Sancti principaliter respiciant ad bonum animæ, ideò primò de favoribus qui respiciunt animam, & deinde de illis qui respiciunt corpus.

VIII. Pro animâ, primò de ipsius auxilio pro spiritualibus & signanter pro conversione eorum qui erant in statu peccati: Secundò, de auxilio per ipsum præstito contra tentationes & pericula cadendi in peccatum. Tertio, de ipsius auxilio pro acquirendis virtutibus & perfectione. Pro corpore, de miraculis exterioribus & corporalibus ex omni genere aliqua ordinatè per Classes.

CAPUT V.

Patrocinium Divi Iosephi in spiritualibus & signanter in conversione eorum qui erant in statu peccati.

I. **P**ECCATUM mortale ideò dicitur mortale, quia est mors spiritualis animæ: privat enim ipsam Deo seu gratiâ ejus, quæ est vita illius spiritualis: peccata verò venialia imperfectiones

mali habitus, passiones indomitæ, vocantur à nobis, & revera sunt tantum infirmitates, seu morbi spirituales animæ, quia stare possunt, & stant de facto cum gratiâ Dei: periculosi sunt tamen, quia ut morbi corporales aliàs curabiles, si negligantur, fiunt sæpè mortales, ita & peccata venialia, & mali habitus, & passiones neglectæ, morrem animæ adducunt: contra utrumque efficacissimum esse Divi Iosephi patrocinium, licet constet ex rationibus in præcedentibus tactis, id ipsum tamen probemus adhuc exemplis, seu ab effectibus.

SECTIO PRIMA.

Patrocinium Divi Iosephi in conversione eorum qui erant in peccato mortali.

Liberari à peccato mortali quantum sit favor, quis benè estimare aut explicare poterit? impossibile est nisi ab eo qui benè expenderit, quam sit ille miser qui est in peccato mortali invisus Deo.

Porrò ut hoc benè percipiatur tria potissimum expendenda sunt: Primum, quid sit peccatum mortale? Secundum, quæ pœna ei debita? scilicet æterna, & quàm illa justa? Tertium, quam lubrica vita à quâ pendet ista Æternitas?

Pro primo: Notandum Deum habere in hominem duplex dominium, proprietatis unum, jurisdictionis alterum: Primum ei competit ex hoc quod eum sicut cætera creavit: quid enim magis propriū alicui quàm opus suum opifici, si ab illo ut ars, ita sit & materies? ac deinde ex hoc quod illum indefinenter influendo conservet, *In ipso enim vivimus, movemur & sumus*, inquebat Athenis Apostolus, Act. cap. 17. vers. 28. *Neque enim sicut structuram ædium cum fabricaverit quis abscedit, atque illo cessante & abscedente stat opus ejus, ita mundus vel icu oculi stare poterit, si Deus ei regimen sui subtraxerit*, inquit D. Augustinus lib.

lib. de Genes. ad litt. cap. 12.

- V. Ex hoc primo Dominio connexionis omnino necessariâ sequitur secundum respectu hominis ut & Angelorum, cujus illi soli sunt capaces, quod est Dominium Jurisdictionis. Ex hoc enim quod fecerit illos Deus compotes rationis, sequitur quod possit eis præcipere, vel verare quæcumque voluerit, & quod illi teneantur ei obedire; ac si abnuant supplicia, vel si annuant præmia irrogare.
- VI. Quæ cum ita sint, quæ ergo pervicacia, ei cujus es totus, cui quidquid es debes, & qui sibi jus facere potest in promptu, obedientiam denegare? Sed quæ injuria? quæ contumelia, illum qui summum bonum est, cujus possessio tibi si obedieris repromissa est: *Ero merces tua magna nimis*, Genes. cap. 15. vet. 1. ita contemnere, ut quasi bonitas vilis creaturæ plus esset & valeret, hanc illi præferas? & hoc in ipsius oculis, in ejus sinu, & brachiis, cum sit ubique præsens? quin ita proculcatâ Dei reverentiâ, pro facinus! ut facultates tuas, membra, sensus omnes ab ipso tibi donatos, in illum armes, illorum ministerio in ipsum pugnes, & invitam, ut ita loquar, Dei manum inexplicabili insolentiâ trahas in scelestuum, & applices actionibus quibus peccatum implicatum est, ac sanctitati infinitæ, quantum in te est, irroges societatem culpæ, insigni illius ludibrio? quid atrocius tali scelere? quid sceleratius tali attentato? & interim ludis, jocularis, rides, dormis, ac si vel Deus nihil in te auderet, vel nihil posset, vel nihil mali egisses: ubi est mens tua?
- VII. Si quispiam modo Regiam ingrederetur, Regemque ipsum districto gladio impeteret eum interfector, sed Rex de manibus ejus ereptus esset ne quidquam mali passus, quid diceres si post tantum facinus nihil hic homo curaret, non fugeret, non se absconderet, sed per mediam Regiam securus obambulet? nonne hunc insanum crederes? audi ergo & cognosce peccator insane insaniam tuam, qui tamen sapiens es in oculis tuis, quid te egisse putas quando peccasti? nihil te putas fecisse? Deum conatus es occi-

dere, & in te occidisti, & quantum est in te interemisti. Quomodo hoc? audi, creaturam plus dilexisti quam Deum, eam ipsi prætulisti, eam tibi reputasti majus bonum quam Deum, quem pro ipsâ sprevisi ei dedisti in corde tuo locum primum, eam fecisti Deum tuum: & cum duo Dii esse non possint, quantum in te fuit eam Deum tuum constituens, Deo abstulisti divinitatem & vitam: Deus tamen adhuc vivus perseverat, non ei nocuisti: & nihil times? & securus es? ô stultè! ô insane!

Quæ verò sit futura poena talis attentati (quod est secundum expendendum) nonne, ex tuâ ipsiusmet ratione, summa? sed summa tripliciter: summa poena damni, summa poena sensus, summa utriusque duratio: omni bono privatur justè qui Deum summum bonum ita insolenter contempnit: Sub omni malo gemit, & in eum omnis creatura justè armatur qui ita in communem creatorem protervus esse ausus est. Sed quid horribilius in iis, quam ipsorum interminata Æternitas roties Scripturæ Sanctæ verbis, miraculis, Angelorum, demonum, animarum apparitionibus inculcata?

Finge ergo tibi quantavis sæculorum revolutiones, extende intellectum quam longissimè potes, numeros complica, replica, multiplica, & quidquid Arithmetica concipere potest congere: postquam numeros omnes sæculorum consumpseris, adhuc supererit dimetienda tota Æternitas, & etiam postquam ista toties complicata, replicata, multiplicata ter centies millies triplicaveris, O Æternitas nunquam, nunquam consumenda!

Quam horribilis est ista poena, sed quam justa! Audi Divum Augustinum Epist. 49. ad quæstion. 4. ubi hæc habet: *Quia æternum voluit habere peccati perfruitionem, æternam inveniat vindictæ severitatem.* Quomodo hoc inquires? voluit peccator si non expressè & explicitè, inquit Theologi, saltem implicitè & interpretativè; seu sic egit, ac si vellet æternum peccare: nam qui momentaneâ libidine ocu-

lorum aut carnis, aut vindictæ, aut famæ & honoris, usque ad patrandum crimen se tradidit, multo magis ejusmodi libidinem desideraturus erat si æterna fuisset: merito igitur æternum punitur qui æternum peccare voluit: Ita ferè D. Thomas 3. contra Gentes cap. 144. cui Doctrinæ consonant verba D. Gregorii Magni lib. 34. Moral. cap. 16. *Voluissent utique peccatores, inquit, sine fine vivere, ut potuissent sine fine in iniquitatibus permanere. Ad districti ergo iudicis justitiam pertinet, ut nunquam careant supplicio, quorum mens in hac vita nunquam voluit carere peccato, & nulla debetur iniquo terminus ultionis, qui quamdiu voluit, habere noluit terminum criminis.*

XI. Rectissime igitur ad eam cogitationem intendens Beatus Francus Senensis Ordinis nostri Laicus pronuntiabat tam horribilem esse damnationem, ut quamvis ex tantâ hominum omnium temporum, omniumque locorum multitudine, unicus tantum esset damnandus, omnes tamen merito sibi deberent mettere, ne forte ipse esset miser & infortunatus ille: quid ergo nunc quando audivimus de ore Dei? *Multi sunt vocati pauci verò electi.*

XII. Jam verò quam lubrica est vita à quâ pendet ista Æternitas! quod est tertium expendendum, ut quam miser sit ille qui est in peccato mortali percipiatur. Consideremus hominem per asperissimum quendam clivum præcipitari, in cuius imo sit fovea Leonibus plena famelicis & ad hanc escam anhelis: in ipso tamen præcipitio herbulam quandam arripuisse, à quâ retinetur quasi suspensus, quam mus arrodit, & quâ fractâ miser ille ruet devorandus: quam miser ille! & quamquam quæso illius hic angustia? Sed ò quam status peccatoris est horribilius præcipitium à cuius exitu est Inferni pelagus, igne plenum terribili, utpote cui datum est urere, & negatum absumere: quem dæmones avidi ore hiante expectant ad prædam, nec quidquam impedit quin absorbeat nisi modicum vitæ hujus cui adhæret. Sed qualis vitæ? vitæ, aut fragili herbæ similis. Testantur tam multi, quos tam frequenter, & tot modis vidimus,

& viderunt alii subito & ferè in istu oculi mori.

Quam multis contigit quod Soli: XIII
Sol in suo circulo pergens, spatium illud peragit longissimo tempore nimirum trecentis sexaginta quinque diebus & sex horis. Sed ille idem cursum suum ab Oriente in Occidentem motu raptus, quo à primo mobili rapitur, uno die absolvit: nos cœci metimur vitam nostram juxta cursum quasi naturalem qui est septuaginta vel circiter annorum juxta Prophetam psalm. 89. versu 10. & 11. *Dies vita nostra septuaginta anni, si autem in potentibus octoginta & amplius eorum labor & dolor.* Nec attendimus ad motum raptus, quò sæpè violenter & in momento abripimur: Juvenes cogitant se diu posse vivere, & non cogitant se posse cito mori: attendunt ad proprium & naturalem Solis cursum, qui facit annum, non ad violentum qui facit diem tantum.

Ex his aliquo modo colligere licet, XIV
quàm sit miser ille qui est in statu peccati mortalis: quare cum peccator eo nunquam emerget possit, nisi Deus der, cum cum sibi exosum fecerit peccatum, collige quanti faciendum sit Patrocinium Divi Josephi, quod tantæ efficacis est maxime in hoc genere, ob jus illud particulare, quod habet in salutem à Christo filio suo operatam. De quo supra cap. 2. Exempla nunc istius Patrocinii proferamus.

Viro cuidam perquam honesto XV
filius erat valdè dissimilis, cujus dissoluti mores nihil mitius parentibus, quàm ingentes molestias: Familiæ, quam dedecus pollicebantur. Mater autem videns filium suum à suis cupiditatibus per devia vitiatorum abreptum, nullis cujusquam admonitionibus ad rectum callem posse reduci, tandem ad Sancti Josephi recurrit auxilium, quod & invenit. Novemdiem assumit devotionem in ejus celebri Antverpiæ Sacello Facentino obcundam: quâ expletâ continuo cepit ille perditus in alium hominem mutari, & inolitas pessimæ vitæ consuetudines, in pios castosque mores convertere: Et ut cepit ita continuavit,
ac

ac deinceps defuncto Patre, Matri magno fuit solatio, professi uterque nullas satis magnas à se posse Divo Josepho referri gratias. Ita Omazurinus in libello Teutonico de Sancto Josepho, ejusque Antwerpiae cultu ibidem edito anno 1662. & alii.

XVI. Reverendus Pater Barri è Societate Jesu in Tractatu seu libello Gallico, de Devotione erga S. Josephum vulgato primum anno 1639. ac deinde sæpius recuso: Animabus, inquit, quas peccata à divinâ amicitia alienas, & æternæ damnationi obnoxias reddunt, auxiliatricem manum amat S. Josephus invocatus porrigere: Novi enim, inquit, quemdam Societatis nostræ Religiosum, qui aliquos amicos suos rogavit, secum ut novenam instituerent Sacrificiorum & Communionum ad honorem Sancti Josephi, eo sine ut Deus ob merita ejus propinquum suum Cognatum Sacris Ecclesiæ mysteriis addictum, ab inordinatâ vitæ revocaret licentiâ, in quâ quartum jam quintumve annum volutabatur, nullis cujusquam monitis ad sui status decorem revocabilis, ita dæmoni mancipatus erat: valuit pia Cognati sollicitudo perdito illi ad salutem: dum enim Sacrificia, Communiones, preces obeunt conjunctim rogati, ita ut noster optaverat, rogaverat, & speraverat: accidit: gravissimâ infirmitate lecto affixus est, qui vitiis suis immerfus eatenus assurgere noluerat: ut verò mortem sibi instantem vidit, extremis muniendus Sacramentis, concepit melioris vitæ desiderium; & ut propositum seriâ protestatione firmavit, convaluit sine morâ: atque decrevit deinceps se & sua omninò addicere unî divinæ gloriæ promovendæ, in negotio quodam quod tum temporis Parisiis maximi momenti agebatur, in quo etiam nunc ad finem optatum illud urgendo strenuè perseverat, intra modestiæ extremæ, suoque characteri congruæ terminos. Hæc mirabilis conversio, inquit P. Barri citatus, contigit Parisiis: accipe aliam quæ Lugduni.

XVII. Juvenis quidam honestæ conditionis, usque adeò deditus erat pietati, ut divino servitio se usque ad mortem

mancipare per ingressum in aliquam Religionem constitucrit: sed cum in hoc à parentibus aliud spectantibus præpeditum se vidit, ita paulatim à primo fervore, mox etiam à Dei timore deslexit, ut demùm in pudendæ barathrum libertatis præceps sit devolutus, assumens cum militari baltheo quidvis audendi patrândive fiduciam: afflixit ea res: uti debuit, parentes: non usque adeò Dei immemores, ut nullum de filii sui salute periclitante curam gererent: multiplicant epistolas quibus illum ad se revocent, allegant amicos, tentant omnia, sed in casum, furdo enim canebatur sâbula: Consilium ergo capiunt invocandi in auxilium S. Josephum omnium auxiliatorem, & vix cœperant, cum ecce intra triduum redit ad Patrem perditus ille, ut prodigus delictorum pœnitens, petitâque humillimè & obtentâ à parentibus suis ante actæ vitæ veniâ, morum emendationem magnâ illorum consolatione exhibet.

Idem Pater Barri ibidem Lugduni, XVIII. inquit, in Ecclesiâ nostrâ Sanctissimi Domini nostri Nutricio dicatâ, Tabella cernitur ex piæ mulieris voto appensa, quæ moderandis viri sui excessibus, aliud nullum remedium inveniens, pluribus frustra tentatis, Sancto Josepho maritorem omnium moderatissimo advolvitur: ei que se voto obstrinxit, nec inutiliter: hic enim viri ejus animum tam potenter immutavit, ut suæ deinceps uxori fidelis, nunquam amplius ad impudicæ vitæ consuetudinem redierit, notus antea publicus adulter.

Idem quoque Pater ibidem: Quæ XIX. dam persona, inquit, cum intellexisset me hunc librum (idest de devotione ad Sanctum Josephum) meditari, pro eâ quam in me habet fiduciâ, ingenuè per litteras fassa est, quod cum in materiâ gravi, & votum suum concernente, haud leviter deliquisset, inducere animum non potuerit ut peccatum confessione expiaret. Igitur ut hanc mali pudoris rebellionem vinceret, proposuisse ad dies novem hymnum cum oratione de Sancto Josepho recitare, quo facto expeditam se sensit ad peragendam debitâ cum integritate

omnium peccatorum suorum exomologesim: Ex indeque proposuit iugiter penes se habere aliquam ejus imaginem, etiam noctu adversus impura somnia quibus vexabatur, quod sibi mirabiliter profuisse profiteretur.

*Christus, & Virgo simul assistunt
Ore Sereno.*

ideoque non potest aliter fieri quin salutaris nobis futurus sit frequentissimus ad eum recursus pro impetranda per ipsius efficacissimam intercessione aliquâ istius gratiæ participatione.

SECTIO II.

Patrocinium Divi Josephi in morte.

XX. **C**um in hoc præcipuè momento periclitentur homines, in agone certantes, tum quia tunc non est nobis *colluctatio adversus carnem & sanguinem, sed adversus Principatus & potestates, adversus mundi Rectores, tenebrarum harum, contra spiritualia nequitiæ in celestibus*: tum quia tunc agitur de summâ rerum omnium, ita quod in quamcumque partem ceciderit homo in eâ manebit in æternum: Favor in hoc momento pro felici morte obtinendâ præstitus, non tam affinis est præcedenti, quam illius finis, perfectio, & complementum: Quid enim nobis profuisset in vitâ à statu peccati aliquando Divi Josephi ope ad gratiam resurrexisse, si in fine contingeret vel à morte repentinâ in peccato præoccupari, vel in ipsâ morte tentatione fractos in peccatum proluere? ergo hic favor fuit ex congruentiâ præcedenti assuendus.

XXI. Communis est omnium Orthodoxorum sensus Sanctos cum Deo in Cælis regnantes, qui non tantum in charitate fundati & radicati, sed etiam consummati sunt, particulariter ferri, ut nobis à Deo earum gratiarum communicationem procurent, quibus à Deo specialissimè in terris gratificati sunt: At qui inter potiores gratias quas Divus à Deo recepit, Josephus, una è majoribus hæc fuit, quod ei morienti adstitit JESUS, quod inter ejus brachia expiravit, quod longè verius & proprius quàm Moyse in osculo Domini mortuus sit. Hinc de eo sic Ecclesiastici in Hymno ad Laudes,

*O nimis felix, nimis ò Beatus,
Cujus extremam, vigiles, ad ho-*
ram

Quare cum scire nequeamus quis dies futurus sit vitæ nostræ supremus, & cum nobis optemus absdubiè scelicem, nullus nobis prætereatur, in quo non ei preces aliquas, officium ejus parvum, Litanias, vel Rosarium, vel saltem hanc oratiunculam, *Sante Joseph Pater JESU ora pro nobis peccatoribus nunc & in hora mortis nostræ, Amen.* cum devotione & fiducia offeramus, ut ejus interventu præcipuum & ultimum istum divinæ misericordiæ effectum obtineamus, ut, inquam, morte moriamur justorum in gratiâ & amicitia Dei.

Quam hoc utile sit & efficax experit sunt quam plurimi, inter quos Eques quidam Venetus, de quo Isidorus Solanus part. 4. cap. 10. & alii scribant solitum ante Divi Josephi imaginem preces exsolvere quotidianas: cum tamen aliundè vitam fatis dissolutam ageret: ægritudine lethali hic corripitur: ac dum medicina corpori magnâ sollicitudine præparatur, animi ægritudo longè periculosior negligitur: Morbo ingravescente, hortantur assistentes ut conscientiam suam confessione diluat, frustra tamen ob habitualis sceleris pertinaciam: sed desperato adest oportunè Divus Josephus qui miserum istum jam jam expiraturum, & ab inferno absorbendum ad saniores mentem revocat, ei enim se visibilem reddens, corripit duritiam cordis, & pœnæ æternæ capiti ejus imminenti objectu percellit ad poenitentiam: horret ad statum suum miserum ille Eques, confortat illum Divus Josephus: cui ille benè monenti obtemperans, Sacerdoti crimina cum dolore acerrimo aperit, lachrymis abluit: Quo factò mox animam Divo Josepho Sospitatori suo tradit ad superos deferendam.

Aliud refert exemplum hujus XXII
Classis P. Joannes Jacquinot Jesuita in libello

libello Gallico, cui titulus: *La Gloire de Saint Joseph* ch. 7. confid. 7. de quodam sene Divo Josepho in paucis devoto. Hic ferè per biennium integrum acutissimos calculi dolores perpeffus, cum ex his finem suum instare pensitasset, Confessarium suum acciri voluit: cui animum suum aperiens; Pater, inquit, jam pridem in diem Festum Sancti Josephi mentis oculos conjeci, & per ejus intercessionem (in quâ omninò confido) à Deo peto, utinam exorem, ut vel isto die moriar, vel convalescam, nisi tamen ei aliud placeat: ac quidem si eo die moriturus sum, ut possim in eo pro ultimâ vice Sacro Corporis Domini N. J. E. S. U. Christi pabulo recreari, atque tam opportunè mori, ut possint adhuc isto die aliquot Missæ pro animæ meæ refrigerio celebrari. Nulla erat apparentia hoc humanitus posse contingere, quia ipsius dolores ita de die in diem ingravescebant, ut omninò desperaretur ipsum posse adhuc vivere totos novem dies qui restabant ante diem Festum Sancti Josephi. Contigit nihilominus præter omnium spem medicorum, ut optavit senex, vixitque totos illos dies: Quare pridie festi illius omnibus domesticis convocatis, eis benedixit, ipso verò die, secundâ post mediam noctem, Sacrosanctis Ecclesiæ Sacramentis pientissimè petitis & receptis, sibi semper eoulque præsentissimus, in agoniâ incidit mediâ horæ quadrantis spatio, postquam expiravit tam placidè, ut omnium circumstantium opinione mors ipsius somnus videretur, & imago illius requiei cujus possessionem in Cœlo si necdum ceperat saltem brevi capturus erat, cum tot fuerint inventi Sacerdotes, quot fuere desiderati, qui pro eo ipsomet die celebrarunt: sicque pientissimi desideria viri ex benignâ Divi Josephi dispositione fuere ad amissimâ completa.

XXV. Aliud refert Doctor Matthias Navus & librorum Censor Duacenus lib. cui titulus: *Sponsus Virginis Orat. seu tit. 5. sub finem.* Sub his ipsissimis, verbis. Certè recens est inter cætera, quod Vir Nobilis de Henin, Dominus de Miny Audomaropoli sub initium, Maii anni 1629. moribundus aperuit

Patri Capucino aliisque ei assistentibus, conspectos sibi in morbi gravitate fuisse Beatam Virginem & Divum Josephum cum Sancto Francisco, quibus dudum devotus fuerat: atque ex Sancto Francisco diem horamque mortis suæ ad tres dies sibi cum salutis indicio prænotuisse, eamque Coelestem dici & horæ mortis ejus præmonitionem ita comprobata à se fuisse dictus Pater & alii testati sunt, cujus etiam testimonii certam copiam ipse excepi: ubi quidem eam præmonitionem ex adnuto Beatissimæ Virginis & Sponsi ejus factam fuisse res ipsa indicare videtur; sicut & superiores Angeli, etiamsi comparantes, per Angelos inferiores quædam revelare solent, ut in Danielis Prophetiâ videri potest.

Huc quoque pertinet quod de Venerabili Sorore Yolantâ de Sylvâ Ordinis Sancti Dominici Moniali Religiosissimâ narrant ejusdem Annales Ordinis. Hæc cum Divo Josepho totâ vitâ suâ devotissima fuisset, ei in extremo morbo adfuit, visibiliter ei apparens, nec deserens usque ad mortem. Hucque etiam revocari posset quod de mercatore Hispano Valentino ex S. Vincentio Ferrerio retulimus supra hæc 3. Part. Tract. 2. c. 7. sect. 4. n. 40. Sunt & alia hujus generis infinita, sed hæc mihi sufficere videntur.

SECTIO III.

Patrocinium Divi Josephi contra morbos seu infirmitates spirituales & tentationes.

INitio capitis diximus peccata venialia, habitus malos, infranatas passiones, esse infirmitates, seu morbos animæ spirituales: quia ut morbus stat cum vitâ, ita stant illa cum gratiâ: Periculosa sunt tamen: quia ut morbi corporales, qui ex se sunt curabiles, si negligantur, fiunt per sepe mortales, ita & morbi illi seu infirmitates spirituales, si negligantur, sæpe in fine trahunt animâ in interitum. Qui enim spernit

Dddd

modica

modica paulatim decideret. Ecclesiastici cap. 19. vers. 1. Patrocinium ergo Divi Josephi in his favor est duobus præcedentibus proximus.

XXVIII. Duobus ex capitibus vehementer difficile est, ne dicam impossibile, exemplum hujus oportuni subsidii ad mitigandam peccatorum venialium pruriginem, ad vincendos pravos habitus, edomandas animi perturbationes, & passionum insolentiam refranandam, à Sanctissimæ Virginis Sponso eum invocantibus præstiti colligere: tum quia sunt plurimi & maximè varii favores istiusmodi: tum quia ab illis qui eos percipere meruerunt ex humilitate servantur occulti.

XXIX. Pauca igitur (verba do Patris Barri citati cap. 11.) ex multis proferam ab iis cognita qui meâ in Spiritu directione usi, fecerunt ut ipsorum fide & experientia scirem, vix ullum esse præsidium efficacius ad nobilem aliquam de se ipso victoriam referendam, quam Sancti Josephi Patrocinium, cui nunc Deus omnia concedere videtur: crescitque experientium numerus, dum alter alteri spirituales suas necessitates subinde revelans, simul intelligit quid suis, quos consulit amicis, hoc in genere evenerit.

XXX. Prosequens igitur loco citato dictus P. Barri: Novi, inquit, ego quibus impossibile videbatur refranare linguam ut à mordacibus disteriis, à contentionibus, aut cavillis, abstinere: Novi quos concepta à personis quibusdam alienatio ita exasperaverat, ut nec earum præsentiam, nec affatum æquis oculis vel auribus, aut sustinere, aut admittere possent: Novi alios quos inordinati amoris affectus necessaria ad officii & orationis exercitium mentis attentione privabat, non absque excessibus animæ corporique periculosi & perniciosi, quibus omnibus remedio fuit Sanctum Josephum in vota advocasse.

XXXI. Fuit cui triennio integro impura isthæc flamma intra cordis penetralia succensa, restingui nequiverit ulla devotione: sed cum dierum novem silentium sibi indixisset in honorem Sancti Josephi, & memoriam silentii quod totâ vitâ suâ coluit (non enim

vel verbum ab eo prolatum legimus nisi Sanctissimum nomē Jesu Christi in Circumcisione, in maximis tamen loquendi occasionibus: eâ mortificatione vix exactâ se liberatam sensit: quapropter gratitudinis ergo Litanias ejusdem quotidie recitare proposuit.

Alio eodem affectu agitata, jam XXII. penè nec somnum capiebat oculis, nec spem habebat reliquam perseverandi in suscepto Religionis habitu, quod vehementer illam angebat: tantopere afflictâ suam ut novemdiem ab Sanctum Josephum devotionem institueret, ad quam alia quoque Moniales se socias offerebant, instituit; & eâ finitâ & corpore & animo rectius habere cœpit, & libera omninò ab istiusmodi tentatione extitit. Hæc omnia ex P. Barri libello Gallico citato cap. 11.

His adjicio quod de Sanctâ ac Seraphicâ Matre nostrâ Theresiâ legimus apud P. Ribera lib. 1. Vitæ ejus cap. 33. Huic Sanctissimæ Matri die Assumptionis Gloriosissimæ Virginis peccata vitæ ante actâ serius recogitanti, objectum est cœlestis visum, illudque gratissimum: Itaque in extasim raptâ videbatur ei se veste seu tunica candidissimâ & mirabiliter lucenti vestiri. In principio visionis non videbat eos à quibus hæc veste tegebatur, sed deinceps cognovit hoc sibi factum à Beatissimâ Deiparâ & Sanctissimo Josepho, & intellexit hoc sibi contigisse in signum liberationis suæ ab istis peccatis, & puritatis animæ sibi concessæ, idque per merita Sancti Josephi, cum tunc manus ejus apprehenderit Beata Virgo, eique testata sit gratissimam sibi esse ejus erga Sponsum suum devotionem, & lummoperè placere zelum quo ejus cultum inter homines promovere satagebat. Ex quo intelligimus quomodo Divus Josephus à suis Clientibus morbos animæ spirituales depellat, & in animabus à peccando purificandis sollicitus sit.

In tentationibus non segnius opitulatur Divus Josephus, maximè verò castitati periclitanti: Patet hoc in exemplis allatis hic num. 31. & 32. & tribus quæ hic adjicio. Primò namque puellæ cuidam honestæ, cui Magorum carminibus

carminibus adacti demones importunius instabant, quies est reddita statim ut ipsa se Sancto Josepho commendans magna cum fiducia ex ea charta qua sacram Laudunensem unctionem (de qua infra cap. 8.) attigerat (sumpsit aliquid. Ita Pater Barri libello citato cap. 13.

XXXV. Alteri similiter qua similibus tentationibus valde obnoxia, vovit per novem dies ipsius gestare imaginem, & mox ab iis liberata, opem D. Josephi in illis, ut presentissimam, ita presentissimam experta, testata est eidem auctori ibidem.

XXXVI. Tertium refert R. P. Maximilianus Lenglez, PP. Ord. Min. Recollectorum, Provinciae Flandriae Provincialis in libro Gallice conscripto, cui titulus: *L'Escole de Marie, Alphabet 2. lettre D. §. 4.* quod anno 1618. contigit Virgini honestissime Ditionis & Diocesis nostrae Leodienfis inter Mosam & Sambrin, haec cum inter agens inter avia occurrisset nebuloni cuidam perulanti, passura erat haud dubie vim, quam hic propudiosus flammis cupidinis incensus voluntati suae consentire abnuenti, & pro posse resistenti, inferre parabat: Sed adfuit illi in his angustiis Divus Josephus ab ea ex intimis invocatus. Ille enim violentus derepente voce puellae Divum Josephum in clamante, quasi fulmine percussus, omnibus viribus exhaustus obrigit, ita ut amplius se movere non potuerit: sicque illa innocens columba ope Divi Josephi intacta, ex unguibus istius profani accipitris evasit, non sine illius stupore & hujus confusione.

XXXVII. Neque hoc his temporibus, quando ejus merita tam magnifice a Deo extolli videmus, tam mirum; cum & de quadam Religiosissima Virgine cui nomen Hildegundis haec suo tempore referat Casarius lib. 1. Mirac. cap. 40. Adolescentem se simulans Hildegundis nomen Sancti Josephi sibi imposuerat, ut eum quem validas vicissitudines noverat contra duplicem hostem pugnatura, carnem scilicet & Diabolum suae memoriae artius imprimeret & per auxilium plenius sentiret.

Denique eo usque progreditur haec XXXIII Divi Josephi erga suos devotos, protectio, ut statim atque ab eis electus est in Patronum & Tutelarem, ejusque Clientelae se commiserunt, incunctanter eos etiam antequam rogatus praeveniendo adjuvet, ac si illi factis scit scire quod sint ex suis Clientibus & Devotis, ut feratur affectu promptissimo ad eis benefaciendum, & averrenda ab eis mala & pericula quibus inquietari possent.

Immo si contra hos morbos spiritualesque defectus omnes, aquam expertis divinarum curationum, recurrendumque tibi videatur ad Piscinam probaticam spiritualem, Beatissimam dico Virginem Dei Matrem, qua ad Angeli ad eam cum Divina salutatione descensum turbata, omnium in se supernarum curationum virtutem suscepit: Cogita quod cum nobis nimia infirmitate pressis, alieno ut ad eam perveniamus adjuvatio opus sit; juxta illam proximè ei D. Josephum: assistere & quis illo ei proximior? sed quis eo in nos propensior?

CAPUT VI.

Patrocinium Divi Josephi in conversione infidelium & perfectione omnium.

POSTQUAM vidimus per effectus virtutem Patrocinii Divi Josephi ut liberemur a malo, sequitur ut videamus quomodo juvet in bono: Ratio enim vitae Christianae, quam profiteamur, non in eo tantum sita est ut mala non agamus, sed insuper exigit ut etiam bona faciamus, dicente Scriptura psal. 33. vers. 14. *Diverte a malo, & fac bonum.* Neque enim sevis tantum iniquis, sed etiam inutilibus merces negatur: Cum etiam magnū malum sit nihil boni facere, vel talē tum ad negotiandum concessum in terram fodisse: & iudex vivorum & mortuorum non iis tantum qui occiderunt vel furtum fecerunt vel mercedi sunt dicturus sit, *ite maledicti in ignem aeternū, qui parati estis diabolo & Angelis ejus,* sed illis etiam qui

D d d d 2

qui

qui cum nudus esset cum non cooperuerunt, cum esuriret non dederunt ei manducare, &c. Matth. cap. 25. Ac primò quidem cum conversio infidelium utrumque complectatur, relinquunt enim idololatriam quæ est summum malum, & amplectuntur veram unius & solius veri Dei Religionem quæ est primum bonum. Primò, in eorum conversione videamus Patrocini Divi Iosephi efficaciam, visuri postmodum illam in perfectione omnium.

SECTIO PRIMA.

Patrocinium Divi Iosephi in conversione infidelium.

- II. Patriarcham Iosephum Ægypti Pro-Regem legimus in tempore fertilitatis & abundantia ferè solùm in Curiâ Pharaonis Regis cognitum, sed in annis sterilitatis & penuria ab eo constitutum super omnes Regni Provincias & gazas, omnibusque providentem, quin etiam ipsis extraneis: hoc figura fuit, accipe veritatem.
- III. Prima Ecclesiæ sæcula, anni fuere fertilitatis, abundantia, virtutis, totiusque sanctitatis: in illis Divus Iosephus ferè solùm à cælitibus in pretio & honore habitus est; sed in postremis, quando refrigescente charitate, tanta est sterilitas, penuria tanta virtutis, constitutus à Deo cernitur manifestè ut ex eius abundantia toti Ecclesiæ esset provisum: neque huic solùm, sed etiam extraneis ab illâ, idest infidelibus, quorum conversio, & ad Ecclesiam aggregatio, illius meritis, intercessioni, & precibus maximâ ex parte deberi dignoscitur.
- IV. Apostoli Franciæ novæ (in quibus non postremum Patris nostri Provinciæ Armoricæ seu Turoniæ à quâ Reformatio nostri Ordinis initium sumpsit obtinent locum) tantum ibi fructum & tam brevi tempore fecere, ut prodigium sit maximum, tantam & adeò subitam gentium & hominum tam efferatorum videre conversionem, qui felicitatem suam post Deum unico Divo Iosepho referunt, cumque

suspiciunt ut istius mundi Plagæ, primum apud Deum Protectorem & Tutelarem, ob patrata ad nominis ipsius invocationem mira prorsus ac stupenda, quorum gaudium nova in dies accipit incrementa per incredibilem aliorum qui in dies convertuntur ad ipsos accessionem.

In Oriente quàm ubique Divi Iosephi nomen sit super alios Sanctos celebre, quis explicet? Nec ob aliam certè causam, nisi ob mirabilia quæ ibi Deus in dies operatur ad Divi Iosephi invocationem pro solatio miserorum, quibus potenter alliciuntur & illi & ceteri, ut Evangelio credant & obediant, Deo ubique propter sui in terris amantissimi Patris intercessionem cooperante & sermone confirmante sequentibus signis.

Relationes Canadaïenses anni 1638. Patrum Societatis JESU asserunt prædictos Patres ibi Missionarios, Divum Iosephum istius Missionis elegisse Patronum, ac propterea. Primò, Iroquensî converso, in baptismo nomen Iosephi imposuisse, primum ei fructum asserentes cui totam messem consecrarant, commendarant, & ascribunt: quæ cum ab inde tam feliciter cesserit & in dies augeatur ut vix aliquid amplius desiderari possit, quis dubitet ipsâ illius favori, & intercessioni deberi sub cuius auspiciis facti coepit?

Legendæ sunt etiam Relationes Missionum Paraguaïæ in America Meridionali, ubi Missiones illæ sunt quoque Divo Iosepho dicatæ & commendatæ tam felici & admirabili successu ut brevi illa Provincia, ac aliæ plures ei finitimæ illam secutæ, Evangelio nomen dederint, & quidem tali modo, ut non tantum ritus & mores, sed etiam nomen mutarint: cum ibi, ut iterum in Superioribus diximus, & urbes & Provinciæ integræ, Urbes Sancti Iosephi, Provinciæ Sancti Iosephi, nuncupentur, agnoscentes planè se illius Sanctissimi & castissimi Virginis Sponsi intercessionibus debere suam conversionem & felicitatem, pro ut etiam profitentur illi quorum operâ Deus uti voluit ad illam promovendam.

VIII. Ut verè dicere possit Sanctus Josephus, *Postulavi filium meum, dedit mihi gentes in hereditatem*, & mihi firmissimè persuasum sit Divum Josephum his postremis temporibus, quibus ipse cultus (quod toties repetii) à Divinâ providentiâ expressè reservatus est, à filio suo petiisse & ab eodem obtinuisse illarum gentium salutem, quam propterea reciprocè filius ejus sedulæ sollicitudini & tutelæ consignavit, qui proinde strenuos illos Operarios ab eodem Filio suo obtentos, & cœlesti fortitudine ac constantiâ armatos, adjuvando profecutus est: atque ita; licet Gentes illæ decem millia Pedagogorum, seu Prædicatorum, habuerint, sed non multos Patres; ipse enim Divus Josephus per merita sua illos Christo genuit.

S E C T I O II.

*Patrocinium Divi Josephi
pro virtutibus & perfectione omnium.*

IX. **H**oc Privilegium magnificentè verè devotivè Sancti Josephi; verè utique magnificentè: Cùm enim hi probè sciant nihil esse desiderabilius virtute & perfectione, nihil autem molestius quàm difficultates, quæ in illarum acquisitione occurrunt superare, nihil consequenter optabilius judicabunt, quam in hac prosecutione potenter juvari.

X. Atqui Sanctus Josephus has molestias ita sublevar, & manum tam propitiam & efficacem præbet volentibus & benè affectis ut nonnisi ludicra puerorum tericulamenta fuisse inveniantur p̄tor (usq; evanescent manum eo invocato operi admoventibus: unde non vereor dicere quod sentio Deum ipsius sollicitudini & pietati potius quam ullius alterius Sancti præcipuè has causas commississe? & id quidem quantum arbitror meritò, in compensationem, scilicet vitæ illius tam Sanctæ, tam absconditæ, tam interioris, tamque perfectæ, quam per triginta annos totos duxit in domo suâ Nazarethanâ cum sanctâ familiâ suâ,

Juvat hæc in re Seraphicam matrem nostram Theresiam omnium Divi Josephi devotorum Coripheam potius audire quàm me, vel quemcumque alium. Hæc ergo libro vitæ suæ de Superiorum suorum speciali mandato à se Hispanicè conscripto cap. 6. *Accipi, inquit, pro Advocato & Magistro gloriosum Sanctum Josephum, & precibus ejus valdè me commendari, clarèque cognovi, quod Sanctus iste Pater & Dominus meus extraxerit me tum ex necessitate istâ, tum ex aliis majoribus circa honorem, & jacturam animæ periculis, idque majori meo bono quàm eum rogare scrivissem. Non memini me rem ullam usque modo eum rogasse, quam non adimpleverit, mirum est quam magnis gratiis per Sanctum hunc me Deus dignatus sit & è quantis tum corporis, tum animæ periculis eriperit: videtur Deus sanctis aliis ad succurrendum in particularibus aliquibus necessitatibus gratiam donasse, sed glorioso huic sancto, sicut ipsa experia sum, ut optuletur & auxilium ferat in omnibus, quodque nobis notum facere Salvator voluerit, se sicut in terris ei subditus fuit, & Pater ejus nominabatur, Nutricius & gubernator ejus existens, eique mandare potens, ita nunc in Cælis indulgere omne quod petit: Quod etiam experti sunt alii à me quibus ut ei se commendarent consului. Et de novo veritatem hanc probavi vellem libenter devotionem erga gloriosum hunc Sanctum omnibus suadere ob magnam experientiam quam habeo honorum quæ obtinet à Deo. Neminem novi verè devotione ei affectum, & qui particulare aliquod servitium ei faciat, quem in virtute magis promotum non videam; quia animabus ei se commendantibus multum progressum afferit: Ab annis aliquot videtur mihi quod rem unam ab eo petam, quam semper video completam. Et si petitio non omnino re-cta est, eam ipsa majus bonum meum rectificat ac dirigit: si persona essem qua scribendi haberet potestatem, libentissimè ad gratias quibus Sanctus hic me, aliasq; personas affectu particulatim referendum me dilatarem. Sed ne mandatum mihi factum prætergrediar, brevior ero in multis quam voluissem, & in aliis quam oporteat prolixior, tanquam quæ in bonis rebus omnibus parum discretionis habeam:*

D d d d 3

solum

solum pro Dei amore oro, ut is qui mihi non credit, probare velit, & experientia discat quam sit utile glorioso huic Patriarchæ se commendare, eique devotum esse: præsertim vero eis qui se orationi ad dicunt..... Qui Magistrum à quo bene orare discat nancisci nequit, in Magistrum accipiat gloriosum hunc Sanctum, & bene orandi viam sine dubio inveniet. Hæc Sancta Mater, quibus similia passim habet alibi.

XII. Exemplum suavitate & admiratione plenum in hunc rem refert Oamarinus citatus, de quodam juvene deploratæ vitæ ex domo cujusdam Episcopi, cujus Ephæbus erat, ob depravatos mores ejecti: hic post ejectionem militiæ nomen dedit: cui adscriptus, post aliquantum tempus vitæ suæ pertæsus signa deseruit: quare fugientem insecuri Tribunus & Commilitones, ab eis tandem apprehensus, damnatus fuit more militum desertorum ad vitam per arma miserè finiendam: alligatus ergo palo seu arbori, & jam jam Sclopetis appetendus, cepit ille ex toto corde converti ad Divum Josephum, promittens ei si ab hac extremitate liberaretur, se reliquum vitæ suæ in ipsius obsequio, & statu Religioso traducturum. Et ecce; ô rem mirabilem & amabilem! dum hæc ille animo versat, & hæc propositum ingeminat, Deus subito virginis opulentæ, tunc ibi præsentis, cor ad istius miseri commiserationem fecit, quæ statim Tribuno adgeniculans supplicat sibi miserum istum donari in maritum: quod Tribunus admirandus annuit, & liberatus est, ipsique ibidem desponsati: sed Juvenis ille memor promissi sui, antequam advesperasceret, monuit novellam sponsam suam de promissione à se in istis angustiis factâ: Cujus obtento consensu suscepit habitum Patrum nostrorum Discalceatorum à Sanctâ Matre Theresiâ nostrâ Divo Josepho specialiter dicatorum, quem non diu post Sponsa in eodem vitæ genere secuta est.

XIII. Aliis particularibus exemplis in hujus veritatis fidem recensendis non diutius immorabor, plura qui desideraverit inveniet apud eandem Sanctam

Matrem Theresiam in libris ab ipsâ conscriptis: apud P. Barri Jesuitam libro citato cap. 10. & alios: transeamus ad majora & notabiliora quæ scilicet respiciunt Congregationes Religiosas & Familias integras, quibus evidentissimè benedixit.

Ac primò quidem ab eadem Sanctâ Matre Theresiâ nostrâ exordiamur, quæ, quod cœlitus edocta scriptis suis tradidit, hoc ipsa proprio experimento comperit: Reformationem enim suam nostrorum Excalceatorum & Excalceatarum, omnium totius Ecclesiæ undequaque celeberrimam, quam eidem Divo Josepho Patri suo in principio (monente Desparâ totius Ordinis Matre & Patronâ singularissimâ) dicavit; & cujus ipsum Patronum & Tutelarem esse voluit (propter quod ei primum Monasterium quod ædificavit, nuncupavit) ita sub ejus auspiciis crescere vidit, benedicente propter amantissimum Patrem suum ejus conatibus Domino; ut brevi ex modico surculo excreverit in magnam arborem, quæ ramos suos extendit à mari usque ad mare, & à flumine usque ad terminos Orbis terrarum, in quibus infinitæ Cœli aves, idest utriusque sexus homines, à terrenis abstracti requiescunt, itaut Congregatio illa talibus incrementis sub tanto Patrono aucta, majoribus nunc Ordinibus in numero Conventuum, Personarum, virtute, literis, sanctitate, & laboribus pro Ecclesiæ augmento gloriosè susceptis, & exantlatis, æquiparari possit: Atque ita quidem ut omnes illius Conventus nullo dempto (quod observatione dignissimum est, atque ad cultum hujus Sanctissimi Proto-Patriarchæ universum orbem Christianum animare valet) totidem sint velut probatæ Piscinæ ad infirmitates corporum curandas, totidem prophætoria ad obtinenda quæcumque animarum beneficia, in perpetuum spiritus Theresiæ heredum patrimonium, à Clementissimo Deo hominibus assignata, quot apud eos sunt Ecclesiæ aut erectæ in istius sancti Protectoris & Tutelariæ honorem Aræ, ut inquit Doctor Matthias Naveus citatus.

Exem-

XV. Exemplum tantæ fororis non impigre secuti sunt etiam fratres ejus. Patres, dico, & primi Authores Reformationis totius Ordinis, Venerandi PP. *Matthæus Pinaule*, & *Philippus Thibault* Provinciae Turoniae seu etiam Armoricae sub Regno Regis Christianissimi: Hanc siquidem ut testatur noster Matthias à Sancto Joanne ejusdem Provinciae Provincialis dignissimus Tomo 2. Histor. Panegyri. Ord. Carm. part. 4. cap. 30. sub ejusdem Sanctissimi totius Ordinis Protectoris auspiciis inceperunt, hanc ejus Tutelæ specialissimè cômiserunt, ejus nomini primum Conventum quem ab auspiciâ Reformatione ædificare potuerunt, solemniter consecrarunt; in aliis Aram unam, quantum licuit, in omnibus, ejus Festum quàm solemnissimè fieri potest celebrari constituerunt, quod etiam in aliis Provinciis ubicumque viget reformatio Religiosissimè servatur, ab omnibus denique quotidie in precibus vespertinis post Beatissimam Virginem, & ante Sanctum Patrem nostrum Eliam, communiter invocari sanxerunt, non sine manifestissimâ etiam Dei benedictione. Hæc quippe reformatio tales sub ejus potentissimis auspiciis fecit progressus, ut jam ferè totum Ordinem quâcumque extenditur pervaserit: Opus ut norunt experti non minoris, imò longè majoris difficultatis quàm Ordinem de novo fundare.

XVI. Eodem tempore quo Carmelitis reformandis Sancta Theresia incumbebat, cœperunt quoque reformandis in Hispania Ordinis Sancti Francisci Conventibus, actiori quæ observantiæ inducendæ operam dare S. Petrus de Alcantara à Clemente IX. unâ cum S. Mariâ Magdalenâ de Pazzi nostræ Observantiæ anno 1669. Sanctorum Fastis adscriptus, & R. Pater Joannes Paschalis, qui primæ atque aliarum reformatarum Matri Provinciae Castellanae Sanctum Iosephum ascivere Patronum, cujus favore & Patrocinio eam ad illum provexerunt statum, in quo illam cernere est.

XVII. Societas IESU nobilissima eidem Sanctissimo Patriarchæ commendat domos tertiæ probationi destinatas,

quæ fit post absoluta studia, ubi interioris hominis culturæ, & humilitatis latere cupientis, exercitiis & acquisitioni potissimum intenditur, quoniam sciunt Patres isti religiosissimi quod eâ in parte præcipuè se admirabilem reddit iste Sanctissimus Pater IESU, & hi etiam experti cum quanto fructu.

XVIII. Congregatio Patrum Oratorii IESU in Gallia, qui ei etiam specialissimè devoti sunt, ejusque festum maximâ quâ possunt solemnitate celebrant in domibus suis, in quibus etiam ut minimum unum Altare habent ei dicatum, in omnibus crevit ad oculum, & hoc quidem, sensu & opinione illorum, auxiliis potentissimis Divi Iosephi protectoris, in quo filialiter confidunt: nam ab anno 1611. in quo hæc devotissima & eruditissima Congregatio initium sumpsit Parisiis in suburbio Sancti Iacobi, usque ad annum 1619. idest spatio octo annorum vel circiter, ita crevit, ut eo tam brevi intervallo triginta duas domos in primariis istius Regni Civitatibus obtinuerit, ut Rothomagi, Tholosa, Lugduni, Aureliis, Turonia, &c.

XIX. Patres Carthusiani anno 1567. ad Capitulum Generale Ordinis Congregati cum vacua ubique Novitiis Monasteria sua considerarent, atque adeo institutum suum vehementer periclitari, si veteranis magno numero decedentibus Tyrones non succederent, decreverunt ad Sancti Iosephi patrocinium recurrere, ejusque festum quotannis solemnè habere, ut patet ex Decreto istius Capituli. Et ex eo tempore non defuerunt idonei qui vel ipsis in locis se offerrent, vel aliunde submitterentur postulantes admitti. P. Barri lib. cit. cap. 13.

XX. Urtulinae Virgines cum in Lambesci Provincia sedem statuere sperarent allecæ piorum quorundam speciosis promissis, adeo isthæc immatura omnia, & præter earum opinionem imparata invenere, ut nec domum in quam diverterent pretio locandam aliquis exhibere veller: Quare redeundum sibi Aquas Sextias, unde venerant, vix ulla dubitabat. Prius tamen quam frustratæ remearent, ad eum quem

quem expeditioni suæ patronum elegerant Sanctum Iosephum, novem-diali devotione statuerunt confugere, & Litanias ejus post Missam pariter recitare. Necdum nonus illuxerat dies, cum honestus Presbyter, qui nuper Ecclesiam Virginibus Theresianis prope ipsam urbem condi curaverat, Superiorissimam Ursularum advenarum accedit, Ecclesiam & domum suam ei annexam offert cum certis possessionibus eo quoque spectantibus: Ita invocati patrocini apparuit efficacia, cum bonæ istæ Virgines in ejus domum se receptas viderunt, quæ inter Divo Iosepho devotas singulariter meruit ejus filia dici.

XXI. Et hæc nunc sufficiant ad institutum nostrum: ut non tantum particulares omnes, sed etiam Communitates aliæ ad prædictorum exemplum & imitationem alliciantur, ut tam præpotentem adiutorem sibi etiam adificent in Patronum: quemadmodum anno 1676. fecit præunte Serenissimo Principe & Episcopo, cum Per-Illustri Capitulo suo Cathedrali Civitas, Patria & Diocesis nostra Leodiensis, pro ut fecerat paulò ante totum Imperium, annuente & approbante ad postulationem piissimi Imperatoris Summo Pontifice.

XXII. Ad calcem hujus capituli, addendum primò, innumeram illam sobolem spiritualem Divo Iosepho à Deo concessam, non posse illi à nobis negari, postquam vidimus Deum sic cum dilexisset, ut ei filium suum unigenitum daret. Addendum secundò, fuisse etiam meritum ex multis causis, quarum una nec parva aut exigua hæc est quod eundem Dei filium & suum, ab impij Herodis & Satellitum ejus crudeli manu eriperit.

XXIII. Huic asserto prolusum video Exodi cap. 1. vers. 17. & seqq. in obstetricibus Ægyptiis, quæ licet Ægyptiæ essent & à Dei veri Religione valdè alienæ, à Deo tamen observatos Hebræorum pueros larga mercede cumulata sunt: sic enim ibi habet Scriptura: *Timmerunt autem obstetrices Deum & non fecerunt juxta præceptum Regis Ægypti, sed conservabant mares, quibus ad se accessisset, Rex ait: Quidnam est hoc quod*

facere voluistis, ut pueros servareis? Quæ responderunt, non sunt Hebrææ sicut Ægyptiæ mulieres, ipsa enim obstetricandi habent scientiam, & priusquam venimus ad eas pariunt: bene ergo fecit Deus obstetricibus: & quia timuerunt obstetrices Deum, edificavit eis domos. Non voluit Deus illas esse irremuneratas quæ pueros populi sui contra Regis Edictum servaverant.

Sed attende earum remuneratio. XXIV. *Edificavit, inquit Scriptura eis domos. Quid autem hoc est? Id est, inquit Oleaster, Primò, dedit illis posteritatem, dedit eis progeniem seu filiorum multitudinem; eo quod Hebraismus, à Banach, quod est edificare, deduxit Ben quod est filius, quasi filius sit ædificium Patris: ex quo sequitur quod dare alicui filios est idem quod edificare illi domum.*

Secundò, *Edificavit eis domos, id est, inquit idem Oleaster, rem familiarem dedit & auxit: Immensam ergo Divi Iosephi mercedem, numerum filiorum spiritualium innumerum, Coelestium divitiarum copiam, hinc collige: hi enim mulieres Ægyptiæ à Deo promeruerunt rei familiaris augmentum & progeniem multam, seu filiorum multitudinem carnalium ob substractos neci pueros Hebræorum Scripturæ Sacræ attestante, quid non meruit D. Iosephus à Deo, qui filium ejus ab Herodis truculentâ manu, ac deinde ab Archelai furore eripuit?*

CAPUT VII.

Patrocinium Divi Iosephi contra corporales dæmonum infestationes.

A Beneficiis spiritualibus, illis scilicet quæ tangunt animam, Divi Iosephi interventu fieri solitis, de quibus in præcedentibus, ad corporalia quæ tangunt corpus gradum facturus, hoc loco ut congruum ordinem sequamur patrocinium ejusdem Sanctissimi Patriarchæ potentissimum contra corporales dæmonum infestationes collocandum censui, quia cum infestatio hujus-

hujusmodi quæ est materia circa quam versatur hoc genus beneficii sit à dæmone, & purè respiciat corpus; potest aliquo modo dici ab authore, dæmone scilicet infestante, spiritualis, ab effectu verò corporalis, ac mediare inter purè spiritualia illa beneficia, quæ præcesserunt, & purè corporalia, de quibus in sequentibus, & idèd hîc est hujusmodi beneficii verus & proprius locus.

II. Porrò duobus modis dæmon homines corporaliter infestare solet, per se scilicet, & per suos, idest per maleficos.

III. Per se id præstat duobus modis: quorundam enim corpora intrat, & inhabitat malus hospes (& vocatur possessio) in quibus mira, prodigiosa, & stupenda loquitur, & agit, quæ constat evidenter non posse esse ab homine ex solis viribus & facultatibus suis agente: quæ tamen non possunt dici supernaturalia, quia licet excedant vires naturales & capacitatem hominis, non tamen totius naturæ creatæ, quia sunt in illo naturaliter à dæmone: aliorum verò corpora tantùm obsidere permittitur malus vicinus (& vocatur obsessio) & hos etiam mirè torquet ad extra, terret apparitionibus, occultorum manifestationibus ludificat, &c.

IV. Per suos secundò corporaliter infestat homines Cacodæmon, qui utique ad hoc utuntur maleficiis. Est enim ut definiunt nostri Theologi Maleficium, *Ans nocendi aliis mediante Dæmonis potestate*, & hoc etiam dupliciter, amatorio scilicet maleficio, & venefico.

V. Per amatorium maleficium solet procurari ut aliquis afficiatur amore carnali impotenti erga hunc vel istum in particulari, quod certissimè sit operà dæmonis: quia licet sint quædam in rebus naturalibus, ut in herbis, lapidibus, &c. vires & facultates, quæ amoris & concupiscentiæ flammam possunt præpotenter accendere, nulla tamè est in illis facultas ingenita quæ suâ præ excitet ad amandum hunc vel illum in particulari, sed quod quis ita certam & determinatam personam depereat, sit à dæmone, qui homi-

nem ad amandum excitatum & accensum, allicit & determinat ad amorem hujus vel illius in particulari.

VI. Per maleficium autem veneficum solet à maleficiis procurari nocumentum homini, vel in suâ personâ, causando ei dolores, infirmitates insolitas, impotentiam coeundi, &c. vel in suis rebus, puta arboribus, vineis, agris, per sterilitatem, pecoribus ea interficiendo, vel ædibus eas subvertendo. Dæmon enim qui exactè rerum omnium naturalium vires tenet, clam applicat venena, aërem inficit, excitat tempestates, &c. quibus nocumenta præfata infert.

VII. Contra hæc omnia quid possent efficere purè naturalia, quorum omnium actionem dæmon facillè potest elidere & eludere? Aliâ itaque, super naturalia scilicet adhibenda. Optima sunt ad hoc & efficacia; magna fides, susceptio Baptismi, Confessio peccatorum suorum, sumptio Sacrosanctæ Eucharistiæ, exorcismi Ecclesiæ, aqua benedicta, Reliquiæ Sanctorum, signum Crucis, nomen Jesu & Mariæ devotè prolatum, invocatio Sanctorum.

VIII. Inter hos, ut in aliis, ita in hæc materiâ constat Divum Josephum singulariter eminere: Ac quidem primò in obsessioe & possessione patet gloriosissimè & supra omnem evidentiam in famosâ illâ Monialium Ursulinarum Conventus Juliodunensis in Gallia obsessioe, & possessione ab infami illo hospite post mille exorcismos & adjurationes, tandem interventu Divi Josephi liberatarum: inter quas stupendissima fuit ob mirabiles circumstantias obsessio & possessio per annos fermè tres, & liberatio à septem dæmonibus Venerabilis Matris *Joanna ab Angeli*, ex Illustri Familiâ de *Cose*, Superiordissæ istius Conventus ab illis malis seu vicinis seu hospitibus toto illo tempore afflictæ, nequitia horrendâ sceleratissimi Sacerdotis *Urbani Grandier* Magici, qui tertio vel quarto post perpetratum tantum scelus mense agnitus & comprehensus, dignâ pro meritis pœnâ, vivus combustus est: pro quibus videndus Tractatus expressus cui *Gloria Divi Josephi*

E c c e

& alii, inter quos P. Barri libro toties in hoc Opere citato: pluribus in locis maximè cap. 9. & cap. 13. circa finem, in quarum Monialium liberatione cum plures à Patribus nostræ Reformationis, & nostri in eadem Urbe Juliodunensi Conventus, uti earum inter alios Exorcistæ, operam suam non impigrè contulerint, quod negare non poterunt illi, qui cum dicendum esset, silere voluerunt, non dubium est quod ab ipsis potissimum hic Sanctus Sospitator invocatus sit, & horum suasionem ab aliis co-Exorcistis propter illa quæ diximus supra hanc part. 3. Traçt. 2. cap. 6. num. 11. 12. & 13.

- IX. Secundò, elucet etiam efficacia Patrocini Divi Iosephi in infestatione demonum per suos, idest per maleficos, quanquam & illa quæ superius num. præced. per unum ex illis eumque insignem, fuerit.
- X. Ac primò quidem contra maleficium amatorum: Cujusdam enim Virginis Castæ quietem cum importunè valdè suis vexarent artibus Magici nonnulli, indeque illa non parum angeretur remedium quæsitura oportunum, rem tandem aperit Confessorio suo, cui hic in hæc versatus Palæstrâ, opem, inquit, Divi Iosephi implora: tum iuberat deferat particulam chartæ quæ sacram & miraculosam unctionem Juliodunensem, de quâ infra cap. sequenti, attingerat, & illicò ab his importunis tentationibus liberatam se gavisa, liberatori suo gratias egit, P. Barri lib. cit. cap. 13. circa finem & alii. Vide etiam hic supra cap. 5.
- XI. Secundò, ejusdem quoque patrocini mirabilis energia patet contra maleficium veneficum; pro quo adduco in testem eundem P. Barri ibid. cap. 9. circa medium cujus accipe verba è Gallico translata. Magici ipsi fatentur sua sortilegia infirma contra parvulos illos quibus nomen Iosephi impositum est: & accepi ex testimonio fide digno honestum quemdam virum cujus omnes proles statim à natiuitate sortilegiis extinguebantur, aliquas tandem ab hæc funesta nece salvasse, postquam primæ ex his no-

men Iosephi imposuisset ex consilio unius ex amicis suis, qui cum aliàs Magiæ deditus fuisset, eum certum fecit se certò scire, & expertum fuisse D. Iosephum verè omnia posse contra ejusmodi maleficia. Ita P. Barri citatus.

CAPUT VIII.

*Patrocinium = Divi Iosephi
in sanatione Pleuritidis,
quæ fuit fons perennis
aliarum.*



OROR Joanna de Angelis Ursulinarum Juliodunensium Superiorissimæ mortali Pleuritide in præsens vitæ periculum adducta, desperantibus de eâ Medicis & Pharmacopeis, sanitati tamen ope Divi Iosephi, cui devotissima semper fuerat, evidentissimo miraculo est restituta. Quod quia ritè ab Illustrissimo Episcopo Pidavienfi approbatum est, & relatione impressa anno 1637. vulgatum, plenius per omnes circumstantias, describere superfedeo: modum dumtaxat ipsius sanationis ex ipsius relatu vilius est hoc loco breviter attexere, eo quod scaturigo extiterit aliarum sine numero.

Cœpit igitur læthales hæc Sanctimonialis spasmos velut mox expiratura pati, sensuum quidem externorum omnium usu destituta, plenè tamen compos rationis. Hoc in statu agenti oblata est visio magnæ cujusdam & candidæ nubis, intra quam ex unâ parte sedebat Angelus ejus Cultos speciem referens formosi octodecim annorum Adolescentis, flavo longoque capillitio ornati, & cereum ardentem manu gestantis: ex alterâ gloriolus Patronus ejus Sanctus Iosephus vultu luceti instar Solis, & maiestate plusquam humanâ conspicuus: cœtera similis viro mediæ intra quadragesimum & quadragessimum quintum ætatis. Cui capillitium castanei coloris prolixum, sed mirè decorum & pellucidum, qui quemdam ex circumstantibus lætulo infirmæ,

per

per quàm blandè & amanter intoutus, ad Joannam deindè conuerti uisus est, dextramque manum afflicto lateri imponere, atque illud inungere oleo seu liquore quodam, ex quo & latus ejus humidum, etiam post uisionem repertum est, & ipsa eodem momento reddita sanitati.

III. Quæ nihil morata, surrexit è lecto in quo jam decimum-quartum diem pleuritidis detinuerat continuâ feбри ad mortem impulsam inter punctiones acutissimas affecti lateris, nonâque uenæ sectione omnibus sic exhaustam uiribus, ut nec ipsa se mouere posset. Admirati sunt ad tam subiram mutationem omnes, sed nemo magis quam Heterodoxus ex Calvinianâ Scholâ Medicus nomine *Fanton*, ubi scilicet cubiculum ingressus lectum uidit uacuum, & omnes circum in genua prostratas Moniales; ipsam uerò quam moribundam reliquerat Superiorissimam conspexit ex angulo sibi occurrentè in habitu suo Religioso, hilari uultu subridentem, sanam ac vegetam, quam cernens sic ualentem, hæsit primùm aliquamdiu attonitus, tandemque professus nihil esse quod Deo sit impossibile, confusus recessit. Ita Pater Barri libro Gallicè conscripto citato cap. 12.

IV. Ex hoc stupendissimo miraculo secutum est aliud æquè & plus mirandū, quod scilicet fuerit aforum fons innumerorum: ipsius enim miraculosè sanatæ interula linea, quæ coelestem ex affecto & illito latere combiberat unctionem, non solùm constanter seruat fragrantiam admirabilem, sed etiam curandorum in aliis morborum uirtutem, ipsamque etiam communicat Rosariis, Numismatibus, Imaginibus, cum inuocatione Sancti Josephi sibi applicatis.

V. Ita paucis, octo scilicet post patratū prememoratum istud coeleste prodigiū diebus, cum *Dominam de Laubar demont* quartum mensē gravidam inuasisset pleuritidis Turoniæ, nec auderent amplius frustra adhibita per aliquot tempus remedia iterare quatuor qui eam curabant Medici, nè Matri simul & fœtui mortem accelerarent, inspirauit Infirmæ morienti ejusque Marito

Deus, ut allatæ nuper à Sanctissimo Josepho de Cœlo Medicinæ uirtutem jam circumquaque uulgatam, uellent cum fide experiri. Mitruat itaque Juliodunum qui linteum prædictum ab Ursulinis poscant concedi, isto periculo constitutæ ægrotanti applicandum. Affertur Infirmæ linteum cœlesti illo Balsamo perfusum, ad cujus odorem primò cor illius ingens incessit gaudium; deindè illud excipiens cum maximâ deuotione, atque affecto lateri fidenter admouens, perfectam illicò sanitatem obtinuit. Tandem intra paucas horas enixa est fœtuum, quæ salutari tincta lavacro breui post Angelicis agminibus interi meruit.

VI. Puer nomine *Claudius Munier* La- bergementi, quod Bresciæ Castellum est, commotans, gravem prorsus & insolitam coxæ unius patiebatur inflammationem, quæ ad ipsos usque renes pertingens, ardentem infirmo febrim, expertis metum generabat, ne uel *Claudius claudus* remaneret per reliquam uitam, uel dissiliens enormis ille tumor, ut minabatur, propter humorum abundantiam grauius aliquod adferret incommodum: omnes qui uisabant infirmum, non aliter nisi pronò in uentrem corpore decumbere ualentem, ingenè illius tenebat commiseratio, sed maximè ejus Auunculum Societatis *Jesu* Religiosum, qui cum didicisset nihil profectum esse per medicamina à Matiseonensibus Medicis & Pharmacopeis adhibita, statuit omnem conseruandi nepotis fiduciam in Sanctum Josephum transferre. Quare oblato mox in ejus honorem Sacro-Sancto Missæ Sacrificio, infirmum de suis peccatis confessum Dominico corpore refecit. Dein particulas duas chartæ quæ prædictam attingerat unctionem Juliodunensem carpens, alteram puero deglutendam dedit, alteram parti afflicte applicuit, releyatumque mox puerum eodem die febris reliquit, inflatis partibus ita sensim derumescens, ut intra tres dies promptus fuerit & expeditus ad septem leucarum iter equo emetiendum: in quâ mirabili curatione illud etiam consideratione dignissimum,

Eccc 2 quod

quod illa pars lateris afflicti, cui per modum cataplasmatibus ista mirificæ chartæ particula applicata fuerat, ante omnes etiam & omninò detumuerit, ac quasi adusta remanserit, istaque humorum congeries dissipata sit nescitur ubi. Hæc P. Barri capite citato.

VII. Mulier Trevaucensis prægnans, per tres dies totos dolores partus acutissimos perpessa, & ad extremum vitæ adducta, mox ubi factò proposito suscipiendi in honorem Divi Josephi Sacramenta modicum chartæ quæ sacram illam Juliodunensem Unctionem attigerat deglutivit, foeliciter enititur. Bollandus & Socii in Actis Sanctorum mensis Martii tomo 3. ad 19. Martii in S. Josepho.

VIII. Alias, nec in exiguo numero prætereo februm & aliorum morborum curationes similis chartæ, indusio cælesti, quo supra liquore delibato applicatæ, contactu Julioduni, Lugduni, Trevauci, quæ est Dombensium Metropolis, & alibi factas, ut testatur Pater Barri citatus, tum quia nimis sunt & sunt quotidie novæ, tum ne amplius excurrere, sponsonem prætergrediar, quæ me initio obstrinxit. Non nisi unum aut alterum de quolibet genere exemplum adferre. Cùm & illa quæ attuli sint in diverso genere, ideòque neutiquam contra sponsonem, argumentumque à me propositum id à me exegerit, ut constaret aliquo modo ex illis id quod dixi, Miraculum scilicet à me primo loco relatam, esse fontem perennem aliarum curationum mirabilium. Itaque ad alia transeamus.

CAPUT IX.

*Patrocinium Divi Josephi pro
Doloribus capitis.*

I. **S**OROR Margareta Rigauld Lugduni in Monasterio Sanctæ Elizabethæ professa, ex altiori cœnaculo in infimum domus pavementum decidit, non absque præsentis vitæ discrimine, propter gravem capitis contusionem, quam

indicabat sanguinis copiosa effusio etiam per aures, & omnium exteriorum sensuum usus ademptus. Huic quamvis mors dilata sit adhibitis congruis malo remediis, ipsa tamen ita debilis remansit capite, cunctisque in eo residentibus facultatibus, ut nec requiescere posset, nec caput cervicali admovere per plures ab indè menses, intellectu autem nihil operari nisi maximâ cum difficultate. Itaque Chirurghi Medicique ad consultandum accesserunt, concordia in hoc omnes inire sententiâ brevi morituram, nisi ultimû maturè adhiberetur remediû, per ipsius cranii apertionem: verum cùm infirma vehementi formidine occupata averfaretur ejusmodi sectionem, illa dilata est ad aliquot dies: Interim Monasterii Superioris consilium incidit longè mitius securiusque: Jubet ut omnes domus Sorores novem diebus ad Sacram Communionem accedant pro infirmæ sanitate per Sanctum Josephum obtinendâ. Pluribus nihilominus diebus eodem in gradu persistere dolores, adeò ut nona Communionis die appropinquante, Sororum aliqua de Sancti Josephi desperantes auxilio, mentionem Sancti Anthelmi iniecerint, cui ejusmodi casus solent haud inutiliter commendari. Non tulit id altera Sancti Josephi Amantior, ad ipsumque majori cum fervore accedens, rogavit ne alio transferri sineret honorem sibi debitum & ut infirmæ succurreret, per quidquid in cœlis magnum earumque possideret deprecata est: addens novemdialem alterum certarum devotionum ac mortificationum pensum eidem se persolaturam, si convalesceret agra Soror Magareta. Mira res! dum planctus & amicas querelas dicta multiplicat Religiosa apud Sanctum Josephum, & jam postremæ Communionis dies advenit, subito persanata agra continere se non potuit quin dissiliens è lecto per domum quasi mentis impos discurreret atque clamaret: Miraculum, miraculum, sana sum per Divum Josephum, quod res ipsa comprobavit, quandoquidem ab illâ die Chorum cœteris cœperit interesse, non solum corporis sanitatem acceptam

Divo

Divo Josepho referens, sed alios etiam singulares favores quibus ad profectum suum spiritualement ejus disponitur animus, quosque præ illa merito quivis prudens debet æstimare. P. Bollandus & Socii in actis Sanctorum Mensis Martii tom. 3. in Sancto Josepho.

II. In eodem Monasterio circa annum 1630. Religiosa recens profecta tanto capitis dolore fuit oppressa, ut ipsam quietem gravibus semper cruciatibus haberet interpolatam, orationi autem intendere nullatenus posset. Huic Superiorissimæ consilium dedit ut feriâ tertiam per novem vices recursum ad Divum Josephum haberet, in ejus honorem Eucharistico pane se reficeret, ab eoque posceret à tanto incommodo liberari. Paruit illa benè monenti, sed cum quartâ vice recurrens jam dicta feria tertia ipsum quoque Sancti Josephi Festum annuâ revolutione adduxisset, & de laudibus ejus Sacerdos Orator verba in ipsarum Oratorio faceret, priores omnes dolores duplicari sensit tanto cum excessu, ut neque ipsa se in loco continere posset nisi cum maximâ difficultate, neque plenè ubinam esset discernere. Perstitit tamen etiam Concione dimissâ ad communes cum aliis preces, aliud nihil vel dicere vel cogitare valens præter duo hæc verba: *Sancte Joseph.* Quæ cum identidem volveret revolveretque incredibili paulatim perfusa esset lætitiâ, quod tantus esset Sanctus Josephus: abieruntque exinde omnes dolores nunquam deinceps redituri. P. Barri cap. 12.

CAPUT X.

Divi Josephi interventu à presentissima morte liberati.

I. **D**UM in Civitate Antuerpiensi, nobilissimo totius Belgii Emporio, ædificaretur Patrum nostrorum Excalceatorum Ecclesia Divo Josepho dicata, Joannes Westrepius Architectus seu Latomus, dum ibi laboraret, ex eâ ab altitudine sexaginta sex pedum subito

dilapsus, miraculosè servatus est sanus & incolumis per intercessionem Divi Josephi, pro quo tunc laborabat, in ipso lapsu ab eo & circumstantibus intimè invocari: Extat eâ de re Authenticum Diploma Reverendissimi & Illustrissimi Domini Joannis Malderi Antuerpiensis Episcopi datum 28. Maii Anni Dominicæ Incarnationis 1631. à plurimis Authoribus relatum.

II. Anno 1638. Mensis Septembris die octavo Natali Beatæ Virginis sacro, qui anno illo incidebat in feriam quartam, Dominus Petrus Enialvinus honestus Mercator Lugdunensis, concepto ad colloquium Amici sui de gratiis ad invocationem Divi Josephi fieri soliti, proposito cum deinceps habendi Advocatum specialem, ipsiusque Ecclesiam sæpè frequentandi, & in executionem istius pii propositi, auditâ inibi feriis quintâ & sextâ sequentibus Missâ, contigit Dominicâ proximè sequente, quæ erat intra octavam, & dies quintus istius propositi, ut rus pergens animi relaxandi gratiâ, occurreret duobus Viatoribus sibi incognitis, à quorum altero petulantiore nullâ licet e; datâ occasione, sclopeti triginta tragematibus plumbeis crassioribus facti laxatâ rotâ cominus impetitus, & percussus, omnibusque tragematibus in corpus profundè adactis, tribus solum demptis, quorum unum ad frontem complanatum, duo alia pectori adhererant; tãtùm undequaque emisit sanguinem, ut creditus sit à famulo, uxore, quæ occurrit, & illac tunc transeuntibus, mortuus: sed vano timore, Enialvinus enim post tantillum temporis ad se reversus, in illo statu in quo non nisi mors, illaque brevi expectanda videbatur, ex imis præcordiis ad Divum Josephum Patronum suum recentem ingemuit, eique se devotissimè commendavit, adjecto etiam per uxorem suam voto si incolumis evaderet, quod eis tam fœliciter cessit, ut illicò, dictu mirabile: perfectè sanatus rectâ ad Ecclesiam, in quâ eum in Patronum adlegerat Lugdunij, quæ est Patrum Societatis Jesu, venerit; & tabulam votivam ibidem appendi curaverit.

E e e 3

curaverit representantem casum istum mirabilem, & opem sibi ab eo allatam, quem à quinque tantum diebus ibi Patronum & Protectorem elegerat. Ita Pater Barri libro Gallico citato cap. 14.

- III. Istis duobus exemplis sufficientibus ad propositum nostrum, unicum tantum addo ex Omazurino lib de Sancto Josepho ejusque Antuerpiæ cultu Teutonice conscripto, ac per illud caput hoc finio. Nobilis cujusdam Viri filius lethali ægritudine omnia remedia superante afflictus, urgebat ad extrema, non Medicorum solum, sed sed & omnium judicio: sed pristinae sanitati subito fuit restitutus, postquam firmâ fide Pater pro filio unice dilecto ad probatam multoties Sancti Josephi in Sacello suo Facontino Antuerpiæ pietatem respexit, & confugit. Quare beneficii memor relati Pater latus, in monumentum perpetuum ibidem tabellam appendit atgenteam die 18. Aprilis anni 1651.

CAPUT XI.

Divus Josephus salus naufragantium & iter agentium.

- I. **H**æc gratia, quam devotis suis clientibus exhibet Divus Josephus, debebatur ei non tantum ratione generalitatis patrocini ejus, quam ei asserimus propter transcendentalia ejus merita, quorum ratione nihil est quod possit ullus Sanctus in ullo genere, & non possit Divus Josephus, idque longè excellentiori modo, sed etiam quia etsi illa ei deesset, debuisset tamen hæc inter alias ei concedi, quia ipse ut puerum & Matrem salvaret, profectus est peregrè in Ægyptum, noctu, tempore hyemali, per viam desertam, in viam & inaquosam.
- II. Neque hoc tantum, sed etiam quia cum potuisset in portu Gaze navem conscendere, unde sine suo incommodo deportatus fuisset in Ægyptum cum factis suis pignoribus Pucro &

Matre: Advertens tamen & Matris valde delicatæ, & pueri tenelluli incommodum à mari, & subveritus fortè periculum ab insequentibus Satellitibus Herodianis, vel Infidiatoribus, si viam Gaza & maris carpisset, maluit utrumque liberare ab hoc incommodo & periculo, eorumque incolumitati, & securitati proprium suum commodum postponendo, meliori quo potuit modo prospicere, igitur de hæc utraq; gratiâ hic sigillatim.

SECTIO PRIMA.

Divus Josephus salus naufragantium.

Prodigiosissimum est in hoc genere quod refert noster Hieronymus Gratianus lib. 5. de S. Josepho cap. 5. ex Patre Joanne de Fano in historia Ordinis sui Patris Seraphici Sancti Francisci, de duobus Religiosis ex eodem Ordine Sancto Josepho in paucis devotis, quod adhuc tetigimus Tract. præced. cap. 7. Sect. 4. num. 38. Hi cum se mari commisissent Flandriam versus navigaturi, ortâ subito foedissimâ tempestate, navique ab undis exhaustâ, periire omnes quotquot erant in eâ, periissentque etiam illi duo Religiosi, nisi devotio eorum ad Sanctum Josephum in tam horribili casu oportune subvenisset: atceptâ siquidem ab illis quâdam ex naufragâ Rate tabellâ, cum in eâ tres dies totos & noctes ab undis & ventis jactati, Sanctum Josephum ferventius implorantes, in ultimo vitæ discrimine fluctuassent, tandem ecce super eadem tabellâ in medio eorum juvenem elegantî formâ aspectuque decorum, qui & eos comiter blandèque salutar, & jam quasi viribus deficientes ob inediâ bono animo esse jubet, se cis adesse ut illos à præsentî periculo liberet: qui postquam eos in portum asseruisset, cordialissimis ab iis gratiarum actionibus receptis, interrogatus quis esset? placido vultu se esse Sanctum Josephum, quem ipsi in auxilium suum invocaverant, respondit: & eorum oculis evanuit.

In

- IV. In quo miraculo illud observandum, quod Divus Iosephus non tantum piis illis Religiosis adfuit quando in medio eorum apparuit, sed etiam ab initio naufragii, quomodo enim illi in tam horribili tempestate, super tam fragili tabellâ per totum triduum non periissent, qui in ipsâ Rate naufragaverant? Sed noluit se citius visibilem reddere, & eorum liberationem maturare, tum ut duplicaret miraculum, tum ut doceret nos constantiam & perseverantiam in fiducia & spe, partem esse quæ meretur à Deo per Sanctos auxilium.
- V. Omazurinus in libello Teutonico citato aliud refert in hoc genere in hunc sensum: hâc in urbe Antuerpiensi, inquit, mercatores nonnulli Societate inita navem instruxerant mercibus in Hispaniam traducendis onustam, de cujus interitu cum multi non vanis argumentis metuerent, votum pro eâ fecere Domini, & preces communiter in Dominici nutricii Sacello Faentino effudere, si fortè Deus miseris eorum, per huius Sancti merita navim in portum destinatum salvam vellet adducere. Adduxit autem, sed non sine manifestissimo miraculo: uti enim proximis litteris testabatur navarchus, horrendâ tempestate iactata navis, longo æquoris spatio averſa fuerat ab eo quem instituerat cursu: non aliâ autem quam divinâ virtute credebat se, navemque suam periculo tam manifesto subductam, & ad suam tramitem reductam: ideoque mercatores beneficium retulere Divo Iosepho acceptum, & gratitudinis testimonium reliquere anathema hunc in finem ibidem oblatum.
- VI. Post vortices istos aqueos, igneos consideremus, & in his iterum Divi Iosephi auxiliatricem manum. Julius Cæsar Recupitus de Incendio Vesuviano paginâ mihi 25. cum duarum urbium & incolarum repentino flammarum vortice absorptionem enarrasset, omnem dolorem leniendum puravit faultâ commemoratione potentis tutelæ Divi Iosephi, quæ in pueri cuiusdam incolumitate inter tot clades eluxit. Rem istam subijcio ipsius Recupiti verbis, & ut ipsi specta-

tissimæ fidei Sacerdos narravit ex eorum familiâ, qui piè se agrotorum servitio devoverunt; ab oculatis testibus veritatem diligentissimè perſecturatus.

Herculani Urbe amplâ & opulentâ, mulier quædam Camilla nomine, cum inter fugam adventantes flammâs vidisset, atque effugia interclusa, consilium ab eâ cœpit quæ rebus extremis spem facit desperatione: saltu è rupe se projicit ad littus, & Nepotem quinquennem Iosephum nomine in ipsis plane mortis faucibus coacta relinquere, elatis ad cælum oculis. *Sancte* inquit *Ioseph Iosephum tuum tibi commendo*, nec plura.

Mox tota in fugam incubuit quàm celerrimè litus legens timore pedibus alas addente, atque arenis vix hærente vestigio: ut periculum evasit, subiit jam sui securam prima cura puerulus, quem, quoniam rebatur jam mortuum, flebat primo ætatis flore demesum, & usurâ lucis defunctum quam vix libaverat. Inter ejulatus ac fletus cum devenisset ad pontem, sub quo inter ingentes fornices tenui Sebethus amne delabatur, compellari se audit; eoque conversa, unde notæ sonum vocis acceperat, Iosephum videt suum, cumque sospitem ac subridentem: Hæsit primò propè saxea mulier præ stupore: tum recepto spiritu, percunctatur quis eò tam multis ereptum periculis perduxisset? Respondit alacriter puerulus, Sanctus Ioseph manu præhensum, per flammâs medias huc ocissimè me duxit incolumem, ubi jam diu te moror. Mulier puerulum amplexata & osculata suum, mœrorem vertit in gaudium, ejulatus in divinas laudes, & gratiarum actiones Divo Iosepho Adjutori. Huc usque Julius Cæsar Recupitus.

SECTIO II.

*Divus Iosephus salus iter
agentium.*

IX. **R**everendissimus & Illustrissimus Didacus de Yopez Episcopus Tarraconensis lib. 2. vitæ Sanctæ Mariæ Theresiæ nostræ cap. 27. narrat eam unâ cum Monialibus Sociabus ab evidentissimo mortis periculo, Divo succurrente Iosepho, liberatam fuisse: Nam cum ad fundationem in Oppido *de Veas* in Hispaniâ in honorem Sancti Iosephi inchoandam Sancta Mater cum aliquot Monialibus curru veheretur, & Auriga viâ regiâ penitens amissâ, per ardua & ac inaccessa præcipitia iter arripuisset, metuq; gravissimo petcellerentur Sociæ: sic eas ipsa allocuta est. Eia filiæ & amantissimæ sorores, hoc solum habemus residui ut oculos nostros ad Dominum humiliter convertamus, Sanctissimi Iosephi cujus causa in hoc discrimen devenimus, patrocinium deprecemur, atque in hoc tanto periculo illius auxilium imploremus. Ut dictum, ita factum. Nec morâ è profundissimâ voragine vox audita est humana hunc in modum exclamans, *sistite, neque ulterius progrediamini, alioquin in præcipitiû omnes simul peritura abitis.* Cumque ille ejus vox percipiebatur, ab illis ultra quid faciendum esset rogaretur, iussit omnes versus partem unam quæ quidem non minus periculosa videbatur pedetentim iter arripere. Cum ergo jam se periculo ereptas cernerent atque hominem inquirerent, ut debitas ei pro consilio gratias agerent, Sancta Mater divinitus agnoscens beneficium, & lachrymis perfusa, Sanctimonialibus suis asseruit frustra ab Aurigis illû quæri: fuit enim inquit (Sanctissimus Pater meus Ioseph, qui nos his periculis liberavit.) Quod & ipse postea probavit rei eventus. Nam etsi ad voraginis usque profundum descenderint ut Consiliarium detegerent, neque hominem, neque hominis vestigium invenerunt. Hæc Episcopus Tarraconensis.

Aliud habet Didacus de Aranda de quodam pio Monasterii Montis-Serati Religioso. Hic præ cæteris religiosus venerabatur Divum Iosephum, maximè verò afficiebatur ei ex consideratione itineris ipsius & laborum ab eo exhaustorum, dum cum Puerò & Matre secederet in Ægyptum: quod sanè ipsi utile, Sancto Iosepho gratum fuisse, sequens declarat eventus. Peregrè cum rediret ex longiori itinere ad Monasterium suum ingruente vesperâ, atque à rectâ viâ deficiens per asperas illas cautes Monasterio vicinas, aberrare inciperet, ut jam noctem sibi subdicio agendam non absque metu ferarum illic frequentium crederet: Ecce subito virum conspicit, qui Nobilem Marronam *Filium in ulnis gestantem*, asinoque insidentem ducere videbatur. Hoc occursum recreatus pius ille Religiosus, plus etiam consolationis accepit, cum de viâ vir ille interrogatus, sequi iussit, ducturum se ad locum requisitum. Ita inter mirificæ suavitatis colloquia ad vicum pervenit, quò intendere, ubi gaudium ejus citò in stuporem versum est, non comparentibus usquam iis quos viæ duces comitesque habuerat. Neque aliud subit animum cogitare, quàm Sanctum suum Patronum Iosephum cum fuisse, qui hoc ei schemate & comitatu apparens, declarasset haud vano indicio gratum se habere ejus obsequium & devotionem.

Similem opem expertus est etiam ex Ordine PP. Capucinatorum eadem Sanctissimo Patriarchæ maximopere affectus R. P. Hieronymus de Pistorio, qui cum semel iter agens à viâ declinasset, & per sylvas ac deserta nocte interceptus aberraret, in genua provolutus ei se intimè commendavit: Necdum orationem absolverat, cum eminus lumen deprehendit ad quod rendere decrevit cum socio suo: cumque eò pervenissent, Tugurium invenerunt & in eo virum cum muliere & infantulo, qui ipsos perhumaniter excipientes introduxerunt, eis que potum & cibum, ac deinde stratum exhibuerunt: sed mane factò evigilantes mirabiliter obstupuerunt, dum hospitium & hospites disparuisse, seque in medio

medio Prati amoenissimi constitutos esse adverterunt. Ita Flores Scraphici in Apparit. B. V. pag. 8.

CAPUT XII.

Patrocinium Divi Iosephi in doloribus calculi.

I. **I**N hoc morbo satis frequenti maximè se Divus Iosephus invocatus reddit propitium, sine dubio propterea quod ad illum sæpius deficiunt remedia humana: Quamvis autem in hoc genere creberrima sint ubique ejus auxilia, sola tamen illa referre mihi sufficiet quæ in *Æde* ejus miraculosâ Facontina Antuerpiæ, quæ est Ordinis Canonissarum Regularium Sancti Augustini patrata sunt, ex Omazurino in libello Teutonico de Sancto Iosepho ejusque Antuerpiæ cultu. Igitur ad rem.

II. *Henricus vande Sanden* octodecim annorum adolecens filius *Joannis vande Sanden & Margarete Vasseur*, calculi doloribus acutissimis biennio toto excruciat, præcipuè autem anno 1639. à Festo Sancti Joannis Baptistæ usque ad 16. Augusti, ita ut nec quiescere, nec dormire posset, & *Lazarus Marquis*, expertissimus Medicus nullam ei ab humanâ virtute amplius sperandam sanitatem judicaret, materno admonitu commendavit se Divo Iosepho; atque ad ejus Sacellum Facontinum accessit, ubi cum pias preces & vota ad Sanctum fundit, subito magnâ cor suum premi angustia sentiens, egredi festinavit, atque ad reddendam urinam secedens unâ cum illâ duos quadrangularis formæ lapides emisit, eâ magnitudine, ut digiti auricularis articulum unum adæquarent, neque ab eo tempore quidquam amplius istius molestiæ sensit, sed in hodiernam diem sanus persistit.

III. *Elizabeth Sillevorts* 16. ætatis suæ anno Facontinarum associata cœtui, jam quadragesimum secundum attigerat, extremis tribus, totidemque mensibus, usque adeò gravata concreto intra vesicam calculo, ut urinam,

eo præpediente, emittere nunquam nisi per cruciatos extremos posset, toto corpore tremens ac sudans dum se exonerare nitetur, sæpè etiâ febres è tormento tali tantoque patiens. Quare deputandæ duæ ad ejus obsequium sorores fuere, quæ corporis agitationem nimiam in eo articulo prohiberent, misellam hinc inde sustinendo: Interim læsis tam insolitâ violentiâ meatibus, jam toto sæqui anno retentivam amiserat facultatem, & quidquid ei defluebat postremis tribus, quibus sic afflicta fuit septimanis, purè foetentissimo turbidum, vitium exulceratæ indicabat vesicæ. Ita cum ad extremum febres accreuerent, & exhaustis viribus prorsus debilem reddidissent, conclamatum de vitâ ejus pronuntiarunt Medici, quandoquidem neque Chirurgica sufficere poterant instrumenta ad exemptionem lapidis tam enormiter grandis, quantum esse monstrabant indicia, neque Medicinæ ad ejus dissolutionem per sæquiannum adhibitæ, neque aliæ solis doloribus mitigandis altero sæquianno præparatæ, quidquam proficerent: Omni igitur humanâ spe destitutam se videns, meliorem sibi in cœlo medicum quæsit, totamque spem suam in Sancti Iosephi meritis apud Deum reposuit, pridem erga eundem non modicè affecta: ut autem auxilium ejus mereri posset, diù noctuque gestare constituit cingulum sub illius invocatione benedictum, cumque vehementissimus urgeret dolor laboranti parti applicare, addens de Superiorum consensu quidquid vel per se facere ipsa, vel curare per alios poterat piorum operum, sacrificiorum, mortificationum, atque votorum, tantâ cum fiducia, ut cum preces precibus, novenas novenis, vota votis, etiam per omnem vitam obligaturis adderet, non vereretur matri Priorissæ dicere, certa esto mater, quod auxiliante S. Iosepho meo ipsum tibi lapidem vivens ac sana in manus sim traditura.

IV. Ergo cum intendisset quantum poterat devotionis affectum, & decimo die Junii anni 1649. suis & sororum perfusa lachrymis, inter cruciatos intolerabiles, & sustentantium sociarum manus,

fff

manus,

manus, genuflexa coram imagine Divi Iosephi persisteret, per consuetos irinæ meatus ultro descendit tantus lapis, quantum maximum ovum Gallinæ, quem ipsamet manu suâ extrahens, in manum tradidit Matris Priorissæ, ut multoties ei tam asseveranter promiserat se facturam: & exinde sanâ & incolumis si quæ alia toto tempore vitæ suæ mansit, lapide in Sacello præfato Divi Adjutoris Facontino appenso ad perpetuam miraculi tam memorabilis memoriam, ubi cum stupore ab omnibus cernitur.

V. Anno 1654. matronæ cuidam filiolus erat quadrimus, & ipse ab arenosâ concrecione extremè afflictus, cui præmissâ exploratione consuetâ, sectionem meditabatur chirurgus tentandam intra dies perpaucos: verum cum interea intellexisset Mater quam miraculosum sese Sanctus Iosephus ostendisset in ejiçiendo illo, quem mox diximus, lapide, plena fiduciæ ad eius properavit Sacellum, precibusque ibidem pro sanitate filii sui ardentè effusis, domum rediens, puerum, quem inter cruciatus reliquerat, vitæ mortisque vel sperandæ vel metuendæ ambiguum, prorsus sanum reperit.

VI. Anno 1660. vir perquam honestus sextam hebdomadem lecto affixus decumbebat, & nihil proficientibus medicinis, inter mortuos, penè jam numerabatur propter impotentiam solvendæ urinæ: qui demùm postquam ad Sanctum Iosephum in valle Facontinâ mirificum, spem animumque crexit, calculum egressit, & quod animo proposuerat, opere executus, plenam habuit sanitatem.

VII. Eodem anno 1660. mulier quædam gravissimos è calculo dolores patiens, animi sui propositum de implorando in Valle Facontinâ Divi Iosephi Patrocinio ad medelam, Confessario suo aperuit: Et hic quidem ad id se confessione præviâ preparantem, conatus est devotionem illius avertere ad aliquem alium Sanctum, cuius & eisdem Reliquias eodem tempore tradidit: verum illa, citra contemptum euusquam, scrupulo sibi ducens alium præ Sancto Iosepho habere quantumvis magni nominis ac virtutis Sanctum,

perseveravit in eo solo, ut proposuerat, invocando, & intra breve tempus, emissis duobus calculis, omni dolore se liberam sensit.

Plura non addo quæ ab illo tempore quo hæc Omazurinus citatus recensuit ibidem contigerunt, alia quoque innumera sileo, quæ ab aliis etiam in hoc genere referuntur alibi facta: Cum enim hæc sufficiant ad propositum nostrum, nolo excedendo sponsonem meam initio factam, onerare Lectorem.

CAPUT XIII.

Patrocinium D. Iosephi contra Pestem singularissimum.

CERTUM est mala corporalia, quocumque vocentur nomine, quæ particularibus eveniunt personis, esse æquifimè signa peccati & propter illud effectus iræ Dei: patet in illo languido Joan. c. 5. cui restitutâ sanitate dixit Dominus JESUS. *Vade & noli amplius peccare, ne deterius aliquid tibi contingat.* Non tamen semper: unde Christus sciscitantibus de cæco nato Apostolis, *Quis peccavit hic an parentes ejus ut cæcus nasceretur?* Respondit neque hic, neque parentes ejus, sed ut manifestetur opera Dei in illo.

Et patet in Abele justo, ab impio fratre Cain in ipsis mundi cunis interfecto: in Iosepho Ægypti pro-Rege Gloriosissimo, à scelestis fratribus per invidiam in servitutem vendito, per Heram impudicam in carcere posito, & per plures annos detento: In Jobo patientissimo, ex Principe usque ad sterquilinum prostrato: In Daniele Prophetâ illuminatissimo, in lacum leonum misso: In Joanne Baptistâ Prophetarum maximo, ab Herode capite diminuto: In Sanctorum Innocentium grege, ab altero Herode loco Christi enecato.

Sed quoad mala communia qualia sunt bellum, fames & pestis. Certum est illa nunquam evenire nisi ob peccata populorum, quamvis illis etiam boni involvantur ob rationes Deono-

Magnalia
D.
Iosephi
S.V.

tas. Probat hoc sexcenta Sacra Scriptura loca, ex quibus duo tantum produco. Primum ex Isaia cap. 42. v. 24. & 25. *Quis dedit in direptionem Iacob & Israel vastantibus? Nonne Dominus ipse cui peccavimus? & noluerunt in viis ejus ambulare. & non audierunt legem ejus: & effudit super eum indignationem furoris sui, & foris bellum, &c.* Secundum ex Danielis cap. 9. vers. 11. *Omnis Israel pravaricati sunt legem tuam, & stillavit super nos maledictio.*

IV. In his flagellis multum possunt Sancti & Amici Dei. Hinc Deus Exod. cap. 32. vers. 10. Moyse ait: *Dimitte me ut irascatur furor meus.* Quasi ille Vir Dei Deum teneret ligatum, ne percutere posset gentem istam peccatricem. Abraham similiter: Nam paratus Deus incendio perdere Pentapolim Ditionem ita dictam à quinque Urbibus, quarum præcipua Sodoma & Gomorra, dixit Dominus Genes. cap. 18. *Num celare poteram Abraham quæ gesturus sum? dixit itaque Dominus clamor Sodoma & Gomorra multiplicatus est, & peccatum eorum aggravatum est nimis, &c.* Tunc Abraham causam eorum agens, locutus est pro eis apud Dominum dicens: *Numquid perdes justum cum impio? Si fuerint quinquaginta justi in Civitate, peribunt simul? & non parces loco illi propter quinquaginta justos si fuerint in eo? Cumque Abraham in eorum defensione apud Deum progrediendo, à quinquaginta istis descendisset paulatim usque ad decem, respondissetque Dominus ad hanc propositionem, ut ad præcedentes, quod non deleteret, si in ea tot inveniri possent: subdit Scriptura, *Abiit Dominus postquam cessavit loqui verba ista, ad ultimam scilicet istam Abrahamæ propositionem. Ubi observat Cardinalis Cajetanus ideò hoc dici & notari à Scripturâ, ut innuat, quod si tardasset Dominus abire post verba ista, salvæ fuissent Sodoma & Gomorra, & alia tres Urbes, quia Abraham descendisset usque ad quinque, qui inventi fuissent, scilicet Abraham, Loth, Uxor, & duæ Filia ejus, & Patrocinnante ulterius Abrahamo, non potuisset, ut ita loquat, illi reculare Deus.**

Ex quibus quam prudenter illi faciant qui in causis illis ad Sanctum Josephum omnium Patronorum potentissimum apud Deum recurrunt pater. Hoc pro peste, de qua nobis hic sermo, experta est Civitas Avenionensis Papalis amplissima, opulentissima, & populosissima, in illâ ultimâ peste quam passa est, quæ in ultimum ejus exterminium desævire videbatur, cum omnia quæ ad ejus remedium excogitari poterant, diligentissimè exquisita & allata, non illam extinguere, sed magis ac magis ut oleum flammam accendere conspicerentur.

V. Cum ergò nullus amplius dubitare posset pestem hanc ita grassantem, & tot in singulos dies ad exterminium tantæ Civitatis capita demerentem, flagellum esse irati Dei, omnes omnium Ordinum convenientes cogitarunt converti ad aliquem Sanctorum, qui pro ipsis indignis apud Deum iratum intercessor accederet, veniamque pro eis deprecaretur & misericordiam: Et vota ceciderunt in Sanctum Josephum felici omine, quem omnes uno corde elegerunt Civitatis afflictissimæ Protectorem & Sospitorem: Consequenter ab omnibus publicum & solemne factum est votum de observando impostum illius Festo: in quo Avenionenses, & Præceptum Urbani VIII. & omnes alias Civitates saltem Europæ nostræ præcesserunt, & eodem momento dirus ille carbo deferbuit, cessavitque horrenda illa lues summâ & inexplicabili Civitatis istius adgratulatione. Ita P. Barri lib. Gallico citato cap. 12.

VII. Civitas Lugdunensis non diu post, anno scilicet 1638. eadem lethali lue infecta, Avenionensium recordata nuperam liberationem, eorum exemplum sequi expediens sibi judicavit. Ad Sanctum ergò Josephum in eâ quoque necessitate unice recurrerunt Lugdunenses, nec dissimili effectu, nisi ex eâ parte quâ malum apud hos non ita invaluerat ut apud Avenionenses, quia scilicet citius illi ad Sospitorem cucurrerunt.

VIII. Libeat hac super re unius ex ejus Civibus testis fide dignissimi ipsissima Gallice

verba proferte, conversa tamen è Gallico idiomate in Latinum: Hic est R. P. Paulus Barri è Societate IESU notissimæ pietatis Vir in Libello suo toties à me hoc Tractatu citato, quem librum quantum quidem arbitror hujus occasione incolumitatis suæ Civitatis, aut saltem maximâ ex parte vulgavit, cum illum vulgarit anno immediatè hanc liberationem sequenti. Sic itaque ille ibi cap. 12.

IX. Si cætera admirandarum curationum genera quorum ego conscius sum, & testes in Templo nostro (Societatis IESU) videntur tabellæ, hæc recensere vellem, longius me provehî necesse foret quam instituerim: novi enim complures quos Sanctus Iosephus invocatus cruciatibus magnis, periculosis febribus, fluxu sanguinis molesto, atque aliis incommodis voto facto exauditos liberavit: Nequeo tamen præterire ipsius in hæc postremâ Civitatis Lugdunensis pestilentia auxiliium.

X. Nempè quia Avenionensis Civitas antè decennium ab extremâ, quam contagio minabatur, desolatione liberatam se gavisâ est, postquam de observando Divi Iosephi Festo factum esset publicum votum, valuit apud Lugdunenses exemplum, ut simili in necessitate ad ipsam recurrerent, & apud ipsum Sanctum valere piæ supplicantium preces. Non enim tantum ex tunc innumeri sanati sunt, sed insuper fœda illa lues cessavit, & ipsi, inquit idem P. Barri, qui publicâ electione creati sunt sanitatis Præfesi, qui se omnes etiam in particulari voto adstrinxerant Divo Iosepho, singularem quoque ejus opem experti sunt: quamvis enim ratione sui muneris, & expositæ horis singulis charitatis, in quotidiano versarentur discrimine, nemo tamen eorum, ac vel unus quidem tactus est. Ideoque pariter omnes ad Templum Sancti Iosephi venere, ubi post Sacras Exomologesim & Synaxim cereos suos D. Iosepho sospitatori obtulere, ei devotissimè gratias agentes de conservatâ sibi, redditâ Civitati, sanitate.

CAPUT ULTIMUM.

*Anaclea seu Mica aliorum
Divi Iosephi miraculorum
ex omni genere.*

EMITUIT adhuc efficacitas Patrocini Divi Iosephi in conciliandis honestis matrimoniis. Nam primò quidam in Civitate Antuerpiensi ingenuus juvenis, cum Domicellam deperiret honestam, videns omnem sibi spem illius obtinendæ præcisam, eoquod Parentes Puellæ illam ab eis petenti absolutè recusarant: consternatus ad Divum Iosephum se convertit, Ecclesiamque nostrorum Excalceatorû ejusdem Civitatis adiit, ubi quam devotissimè potuit illi se commendavit, cum enixissimè orans, ut suo interventu Dominus Deus corda Parentum Amariæ suæ tangere dignaretur & mutare.

Dum hæc ille ferventius oraret (quod fuit in festo Sancti Iosephi) parentes puellæ qui ibi fortè cum frequentia aderant, juvenem istum tam devotè precantem conspicati, compuncti sunt, subiitque amborum animum isthæc cogitatio, verè hic bonus juvenis tam devotè precatur, ut certissimè melius facturi simus, ei tradendo filiam nostram, quam alteri quem ei præferimus, licet hic non ita locuples sit ut ille: sicque domum reversi, quod seorsum quisque apud se de illo cogitaverat communicat, seque invicem confirmantes, proponunt si redeat iterum iste juvenis illi filiam suam tradere. Implorato ergo Divi Iosephi patrocini, & devotione absolutâ, reversus est juvenis ille non multò post ad Parentes puellæ iterum tentaturus fortunam, & experimentum facturus quid sibi profuisset suus ad Divum Iosephum recursus: & invenit omnia mutata, obtinuitque quam primùm eam quam tantum concupierat, foelixque fuit per omnia ut parentes puellæ prælagierant illud matrimonium. Ita Author Anonymus è Societate Iesu, libro cui titulus Gallicè

Saint

Saint Joseph Fidele Advocat en la vie & la mort.

Secundò, mercatori quoque cuidam urbis Lugdunensis in Gallia post elemosynam aureorum centum in honorem Divi Josephi promissam & erogata, amorem conciliavit desideratæ puellæ, quæ ante nec mentionem quidem ejusmodi nuptiarum coram se fieri patiebatur. Ita P. Bollandus cum sociis in actis Sanctorum mensis Martii tom. 3. in Sancto Josepho §. 12. ad finem.

III. In zelotipiâ, quæ conjuges pessimè urit, & conjugem in tortorem vertit, singulare esse D. Josephi Patrocinium experti sunt quam plurimi, hos inter quædam ex illustrissimâ familiâ domina, quæ maritum habebat usque adeo hæc passione laborantem, ut nec patientiâ suâ, nec quibusvis etiam fortioribus fidelitatis suæ argumentis & demonstrationibus ipsum sibi devincire, eâque tam indignâ passione liberare posset, ut domesticâ pace frueretur. Cum ergo eum eo usque abrupisset phrenesis ista, ut toti civitati irrisui esset, nec ullâ ratione ejus animus sanari posset, ad Sanctum tandem Josephum recurrit mulier afflictissima, qui ejus miseratus ita subito mariti mentem immutavit, ut evanescentibus omnibus suspitionibus ab inde in summâ pace, unione, & concordia cum uxore suâ vixerit. Ita Augeri lib. Gallico cui titulus, *L'Épiphanie de S. Joseph.*

IV. Eandem quoque polliceor opem omnibus aliis in simili occasione, si, ut illa, ad purissimum illum Virginis Sponsum devotè recurrant: in hoc enim puncto adhuc præcipuè opitulari posse meruit, propter illam turbationem, & animi angustiam, quam passus est, dum post aliquot menses à desponsatione, videns uxorem suam gravidam, quam non tetigerat, voluit occultè dimittere eam, ut propterea hæc eâ cogitante meruerit à Deo relevari per Angelum sibi apparentem, & dicentem, *Joseph fili David noli timere accipere Mariam conjugem tuam, quod enim in eâ natum est de Spiritu sancto est.*

V. Conjugibus quoque sterilibus, & prolem desiderantibus sepius adfuit D. Josephus: in quibus mulieri cui-

dam, quæ post duodecimum annum sterilitatis, Bruxellis ubi habitabat Antuerpiam venit, ubi S. Josephi Sacellum in valle Facontinâ piè visitans, ut sibi proposuerat, cum ex intimo cordis affectu per illius intercessionem prolem à Deo poscit, insolito modo sensit commoveri viscera sua: indeque domum bono animo reversa, ad primum viri sui congressum concepto semine grvida, legitimo tempore enixa est filium, quem rursus Antuerpiam regressa Divo Josepho stitit ut Parrono suo. Ita Bollandus cum sociis suis loco citato ex Omazurino cui aliud simile refert P. Barri lib. cit. cap. 13. ad finem.

VI. Contra morbum Cancris etiam efficaciter invocatur: puella namque pauperula quædam à Medicis judicata incurabilem in Mammillâ alere qui cruciatus ei pariebat intolerabiles, lachrymas cum precibus Sancto Josepho in præfato ejus Sacello Facontino cum fudisset, vovissetque eum quotidiano internæ externæque pietatis cultu recognoscere, si ejus interventu ab istâ infirmitate liberaretur, ex eo momento nullum amplius sensit ibi dolorem, quod ipsa sanctè affirmavit atque etiam testimonium suum 23. Maii anni 1661. iteravit: ita Omazurinus citatus.

VII. Apoplectici quoque eum experiuntur sospitorem. Nam vir quidam illustri omnibus corporis membris apoplecticus, ad Sacellum Facontinum deportatus, eorum expeditum usum in eodem recepit: quod & inspectores testati sunt & ipse, ex hoc quod redditus sanitati se effusè liberalem erga pium istum locum ostenderit, Ita iterum Omazurinus.

VIII. In necessitate constitutis & ad penuriam redactis subvenit: Nam primò, pia quædam Virgo diuturnis foventium tricarum difficultatibus implexa, & litibus præter jus æquumque pressa, post insignis gratitudinis monumentum Sancto Josepho promissum, rationibus prorsus admirandis fuit expedita, & suis adversariis abloluta. Ita idem Omazurinus ibidem.

Secundò, alia quædam persona in virtute satis exercitata, non multis ab

hinc annis cum ratione extremae necessitatis esset valde perplexa, postquam se commendasset omnium auxiliatori Divo Josepho, mane facto evigilans invenit in lecto suo catenam auream quam vendidit, & ex ejus pretio plene subvenit necessitati suae. Ita Author è Societ. Jesu Anonymus lib. Gallico, cui titulus: *Saint Joseph fidele Avocat en la vie & en la mort*, ex Hebdomad. sacrâ S. Joseph. feriâ 5.

XI. Monialium Congregationis Verbi Incarnati Praefecta, gravi oculorum infirmitate annis pluribus affecta, infirmitate ita crescente, ut iisdem obtenebratis, legere nihil jam amplius posset, cum malum incurabile judicarent experti, votum potentiori fecit Medico D. Josepho, se quotidie per anni circulum parvum ipsius recitaturam Officium si sanitati restitueretur, & subito voti compos facta est. Ita P. Barri cit. cap. 12.

XII. Anno 1662. puella quaedam miserabiliter affixa lecto propter colicæ calculique commixtos dolores, rogavit matrem ut in Sacello Divi Josephi Missæ Sacrificium pro se celebrari curaret ad ejusdem Sancti honorem, ipsaque ei assistens eundem Sanctum pro se oraret: Quod dum fit in suavem ægra lapsa soporem placidissime requievit, deinde exspectata maximam arenas vim egressa, nullum prorsus perferens dolorem: & revertenti à Missâ Matri hilariter narrat depulsam suorum causam dolorum, Deo ejusque Sanctissimo in tertis Nutricio, cuius meritis se sanatam læta profitebatur, debitas reddens gratiarum actiones, vegetaque ab inde citra ullum tormenti prateriti vestigium perseverans. Ita Omazurinus citatus.

XIII. Cuidam mulieri filius erat duodecimannorum, qui cum ab annis quatuor factus esset mutus, nec ullum huic malo remedium invenire potuisset apud homines, invenit apud Sanctum pia Mater, vix enim cum invocaverat pro filio, cum solutum est vinculum linguae ejus, & loquebatur rectè magnificans Deum. Ita Augeri citatus.

XIV. Puellula etiam in Civitate Antuerpiensi quæ septem annos nata, nec dum verbum profere potuerat, do-

num loquendi recepit per intercessionem Divi Josephi à parentibus exorari in ejus ibidem Sacello Facontino anno 1653. in Festo ejusdem. Ita Omazurinus.

Anno 1664. in eodem Facontino Sacello clauda ab utero Matris puella, & quæ nonnisi fulcris subalaribus sustentata per sex annos inceserat, similiter & parvulus anno 1666. natus claudus, gradiendi perfectam obtinuerunt facultatem Divi Josephi interventu, suis inibi ad eum devotis precibus. Ita Omazurinus citatus.

Mercator quidam qui materiam pro vestimentis Ursularum Monasterii Divionensis suppeditabat, cuius Priorissa erat tunc Venerabilis Mater Margareta à Sancto Xaverio honoris Divi Josephi zelantissima, ex longâ molestâque febrî ad mortem vergens, & Extremæ-Uinctionis Sacramento munitus, statim ut in manibus suis accepit Divi Josephi imaginem sibi ex parte istius Venerabilis Matris, in se ipsa pluries expertæ opem Divi Josephi presentatam, camque perdevotè osculatus est, sensit illico se melius habere, & intra paucos dies continuatâ ad Divum Josephum devotione perfectè sanatus est. Ita P. Coret è Societate Jesu Ecclesiastes insignis in suo Tract. Gallico de S. Josepho part. 2. praxi 2.

Similiter Parens unius Monialis ejusdem Monasterii Ursularum Divionensium septuaginta duos annos & amplius natus lecto affixus erat ex febre continuâ, cum iis symptomatibus ex quibus judicabant Medici fuisse toxico infectum. Cumque nihil proficerent omnia quæ potuerunt excogitari remedia, eadem Venerabilis Mater Margareta à Sancto Xaverio novemdialem pro eo instituit cum suis Monialibus ad Sanctum Josephum devotionem, missâ similiter ad egrum ejusdem Sancti Imagine, qui statim convaluit, publicans ubique se favore Divi Josephi vivere. Idem P. Coret ibidem.

Sed quid opus est tam multis? quid tam variis in diversos homines collatis beneficiis ad probandam incomparabilem Patrocini Divi Josephi universalitatem

Magnalium
D.
Josephi
SV

versalitem' in unicâ Sanctâ ac Seraphicâ Matre Theresiâ nostrâ omnium penè quæ desiderari possent, in quovis genere habemus exempla: Hæc enim in lib. vitæ suæ cap. 6. refert se miraculosè sanatam à vehementissimis & periculosissimis morbis quibus annis tribus cum dimidio divexata, atque à Medicis desperata jacuerat: erant hi non tantum gravissimi, sed etiam plurimi, ut potè quorum novem aut decem per se singuli sufficerent ad inferendam ei mortem, à quibus tamen Mediatore Patre suo amantissimo Divo Josepho perfectissimè fuit liberata. Vide adhuc eandem S. Theresiam ibidem cap. 32.

XIX. Eadem Seraphica Mater ibidem cap. 23. Cùm semel, inquit, in magnâ eîdem necessitate constituta, nescirem quæ prorsus quid deberem agere, vel undenam operariis mercedem persolvere, Sanctus Iosephus verus Pater ac Dominus meus mihi apparuit, bonoque animo esse iussit, spondens pecuniam nequaquam mihi defuturam, ac proindè cum operariis meis incunctanter de stipendio diurno convenirem: quod & feci, ne obolum quidem in promptu habens: Porrò Dominus meus iis mihi modis de omni pecuniâ necessariâ providit, ut quicumque intelligerent non possent non summo pere obstupescere.

XX X. Reverendus P. Franciscus Ribera è Societate Iesu Doctor Theologus lib. 3. vitæ ejusdem Sanctæ ac Seraphicæ Matris cap. 9. scribit ipsam interventu Divi Iosephi ab icu rotæ cuiusdam in terram violentissimè prostratam non sine miraculo illæsam evasisse.

XX I. Idem Author cap. 14. testatur mirabili quâdam ratione eandem Sanctam Matrem ipso Divi Iosephi Festo Burgensem Conventum obtinuisse tamen diu frustra eâ in re esset allaboratum, & perexigua spes affulgeret illius obtinendi: Verbo una ipsamet Sancta Mater lib. vitæ suæ cap. 6. *Non memini, inquit, me rem ullam usque modo eum rogasse, quam non adimpleverit: Mirumq; est quam magnas gratias per hunc Sanctum à Deo acceperim, & è quantis tum corporis, tum animæ pe-*

riculis erepta sim.

His mihi videtur addendum quod XX II. sequitur recentis datæ. Obsessâ fuit derepente anno 1683. quò hoc Opus finio Mensis Julii die 13. ab exercitu Turcico formidabili militum totius Imperii Ottomanici selectorum Vienna Austria & Imperii Capitalis, Residencia Cæsaris, oppugnata fuit vi & arte maximâ septimanis novem totis, & pari modo, idest cautè & fortiter propugnata, doli doli, vis vi repulsâ ab Excellentissimo & Generosissimo Comite de Starembergh ejusdem Gubernio & Defensionis tunc à Cæsare submisso. In hac occasione, INNOCENTIVS ODESCALCVS PONTIFEX, LEOPOLDI AVGVSTI FORTVNE PERICLITANTI QVA VOTIS, QVA OPIBVS, VT OPORTVNE, ITA PIE AFFVIT. Pontificem exhortantem reveritus IOANNES TERTIVS SOBLESQVVS REX POLONVS TVRCICI FASTVS VICTOR INVICTVS LACERATI IMPERII RESTITVTOR AVGVSTVS cum Celsissimis Principibus Baviaræ & Saxoniar Electoribus tulit Cæsari suppetias. Sed quid hæ Copiæ ad Turcicas? erant Turcæ ad Imperiales & Auxiliares in numero facile tres contra unum: Liberata tamen est Vienna 12. Septembris sequente ab hæc tam impari manu, cæsis sine numero Turcis, reliquis in turpem fugam omni apparatu Victoribus relicto fuis, victoriâ tali quâ nulla similis. Quis dubitavit hanc victoriâ fuisse plusquam humanam? nullus quod sciam: à Domino ergò, qui potest salvare & salvat quando vult in paucis ut in multis, factum est istud, & est mirabile in oculis nostris. Psal. 117. vers. 23. Sed ad cuius interventionem, aut à quo placatus Deus? Scio Orbem Christianum ad ipsum in hac tam urgente anxietate recurrissè, & supplices ei manus tetendissè, sed est ne propterea ad meliores mores conversus? notum est eidem Orbi, cui loquor. Quid ergò movit Deum qui non placatur motu labiorum, sed mutatione cordium, ut hanc nobis victoriâ tam mirandam concederet? Dicat unus quisque quod voluerit, existimo ego hanc nobis à Deo datam

IVVANTE IMPERII TVTELARI NO-
VO CASTÆ DEI PARENTIS VIRO.
Quid ni ? an Religiosus sim & non
existimem Divum Josephum afflictio-
nem Devotissimi Imperatoris nostri
Leopoldi respexisse, quem nuper, hoc
est anno 1675. de nutu Sanctissimi
Domini nostri D. Clementis Papæ X.
Imperii singularem Patronum ad-
legerat & Protectorem, cum tanto
zelo ut alios etiam Germaniæ Prin-
cipes ad idem impensissimè exhor-
tatus sit, & inter alios Serenissimum
Electorem Coloniensem, Episcopum
& Principem nostrum Leodiensem ad
suas partes pertraxerit juxta dicta supe-
rius Part. 1. Tract. 1. Pro lud. 2. pag. 4.
Quis enim non credat in hâc primâ,
quæ à tradito per Cæsarem in ejus
Chontelam Imperio se obtulit ejus-
dem Imperii angustia, in qua de sum-
mâ rerum agebatur, eum oculos suæ
pietatis coniecisse in hos suos novos
Clientes, eum pro hâc causâ commu-
ni enixè rogantes ? aut Deum, quo ins-
pirante illum Patronum elegerant,
respexisse faciem Divi Josephi, & hoc
orante, illo operante, victoriâ tam ad-
mirabili Imperium jugo adedò horri-
bili liberatum ? non dubito ego, faciant
alii ut voluerint.

XXII. Nec mihi videtur fuisse necessarium
ut Deus aliquo visibili ostento indica-
ret particulariter hanc victoriâ ei
tanquam interventori adscribendam,
cum res esset tam clara, attentis iis que
jam jam diximus de ejus in patronum
electione, quemadmodum nec fuit ne-
cessarium, attentâ virium utriusque
partis inæqualitate etiam hîc expositâ,
simile ostentum, ut Deus se illius ma-
nifestaret speciali modo Authorem.
Quare nunc justissimè symbolo Otto-
manico, quod est Luna Bicornis, cum
hac superba nimis Ægigraphæ, crescet
Donec rotum impleat Orbem; appende-
re possumus ad majorem Dei & D. Jo-
sephi, illius ut victoriæ tantæ Autho-
ris, hujus ut interventoris gloriam,
hæc duo Chronographica anni ejus-
dem victoriæ.

VAH QVASSATA EST LVNA NON
VENIET AD PLENIVNVM,
AVTHORE DEO, INTERVENIENTE
PRECIBVS IOSEPHO IMPERII
TVTELARI NOVO.

Huic materiæ de Divi Josephi mira-
culis immensæ finem imponat R. P. XXIV.
Antonius à Matre Dei nostrorum Ex-
calceatorum Provinciæ Belgicæ Pro-
vincialis Tract. Gallico cui titulus:
Thresor inestimable, &c. part. 1. cap. II.
ubi hæc ille: Licet nonnisi unam co-
rum partem describere vellem quæ o-
culis ipse meis hausi mirabilium ad
Divi Josephi invocationem patro-
torum, vel illorum quæ ex ore eorum
mer ipsorum, qui beneficiis ejus mi-
rificis recreati sunt, audivi, eorum al-
terum mihi sufficeret ad ingentis com-
pilationem voluminis. Quare illud so-
lùm dicam generatim novisse me plu-
rimos morbis, qui ab ipsis Medicis
censebantur incurabiles, affectos, in
quibus majorem suæ substantiæ par-
tem inutiliter consumpserant, qui il-
lis relictis, voto Divo Josepho facto, vel
aliquâ particulari devotione in ejus
honorem susceptâ, statim sanitati re-
stituti sunt: vidisse me plures mutos
qui loquelam receperant: alios Epi-
lepticos, alios dementatos (quo tamen
in genere rarissima inveniuntur mira-
cula) alios malis afflictos aliis, quibus
nullum supererat remedium huma-
num, qui statim ut vel ipsi, vel si non
poterant ipsi; eorum parentes aut pro-
pinqui, vel toto se Divo Josepho ob-
strinxerunt, vel aliquam in ejus hono-
rem exercuerunt devotionem, fuerunt
perfectæ redditi sanitati: sed super
omnia vidi miraculum miraculorum,
id est vitam per ejusdem Sacti interces-
sionem mortuis redditam oblato in u-
nâ Ecclesiâ ejus nomini dicatâ ad ip-
sius honorem Missæ Sacrificio. Hacten-
us P. Antonius à Matre Dei.

Itaque concludendum quod quem-
admodum arbor uberrimis magnisq; o-
nusta fructibus ramos curvat & dejicit,
quasi illos offerens carpandos iis qui
volent: ita Sactissimus noster Josephus,
qui ex nominis sui etimologiâ, ut dixi-
mus, est *filius accrescens*, hoc est juxta
phrasim Hebraeam *Arbor*, omnibus
offert colligendos suorum fructus me-
ritorum.

Quare quod Plinius secundus de XXV.
Imperatore Traiano, hoc ego jure lon-
gè meliori de Sanctissimo hoc Viro di-
xerim, *Qui ita magnus est ut ad ejus
facti.*

fastigium nihil addi possit, hic adhuc uno modo crescere potest, quomodo? si se submittat, id est si non sit auferus, sed se affabilem reddat, tractabilem, facilem beneficium. Ita o Sanctissime Christi Pater, Virginis Immaculatæ Sponse castissime, tu ita magnus es, ut ad tuam gloriam nihil addi possit: verum tamen ecce adhuc uno modo crescere potes, & cresces, si te ad miseras nostras, ad preces nostras, ad vota nostra submittas, & porro plusquam ullus cœlitum submittis, ut præter iam allata probant infinita alia beneficia in omnigenere.

XXVII. Atque in his finem dicendi faciens ad te me converto o Joseph! Fili Davidis Regis nobilissime, Virginis intactæ Sponse purissime, Pater Jesu verissime, omnium in vitâ & in morte,

eorum maximè qui te colunt, Patrone potentissime: dixi de te & de summis magnalibus tuis huc usque ut potui, hucque ab aliis dicta congesti, sit benignitatis tuæ consuetæ suscipere hoc officium servitutis meæ.

Quod si (verbis utor Sancti Gregorii Nyseni vitam Sancti Ephrem Syri concludentis,) *Tuâ dignitate o Vir clarissime: multo inferiores sunt nostræ laudationes, te quoque (licet forte audacius hoc dictum videatur) in causâ fuisse dicimus, qui vivens & defunctus, modestiâ, humilitatisq; studio te collaudare cupientes impedit: verum quodcumque illud sit, quantum vulerint vires, pietatis & amoris Officio satisfacimus, teque tam hoc ipsum, quam tui amantissimos, non modo non aversum, verum certò speramus & confidimus admissurum. Amen.*

FINIS.



Gggg

INDEX